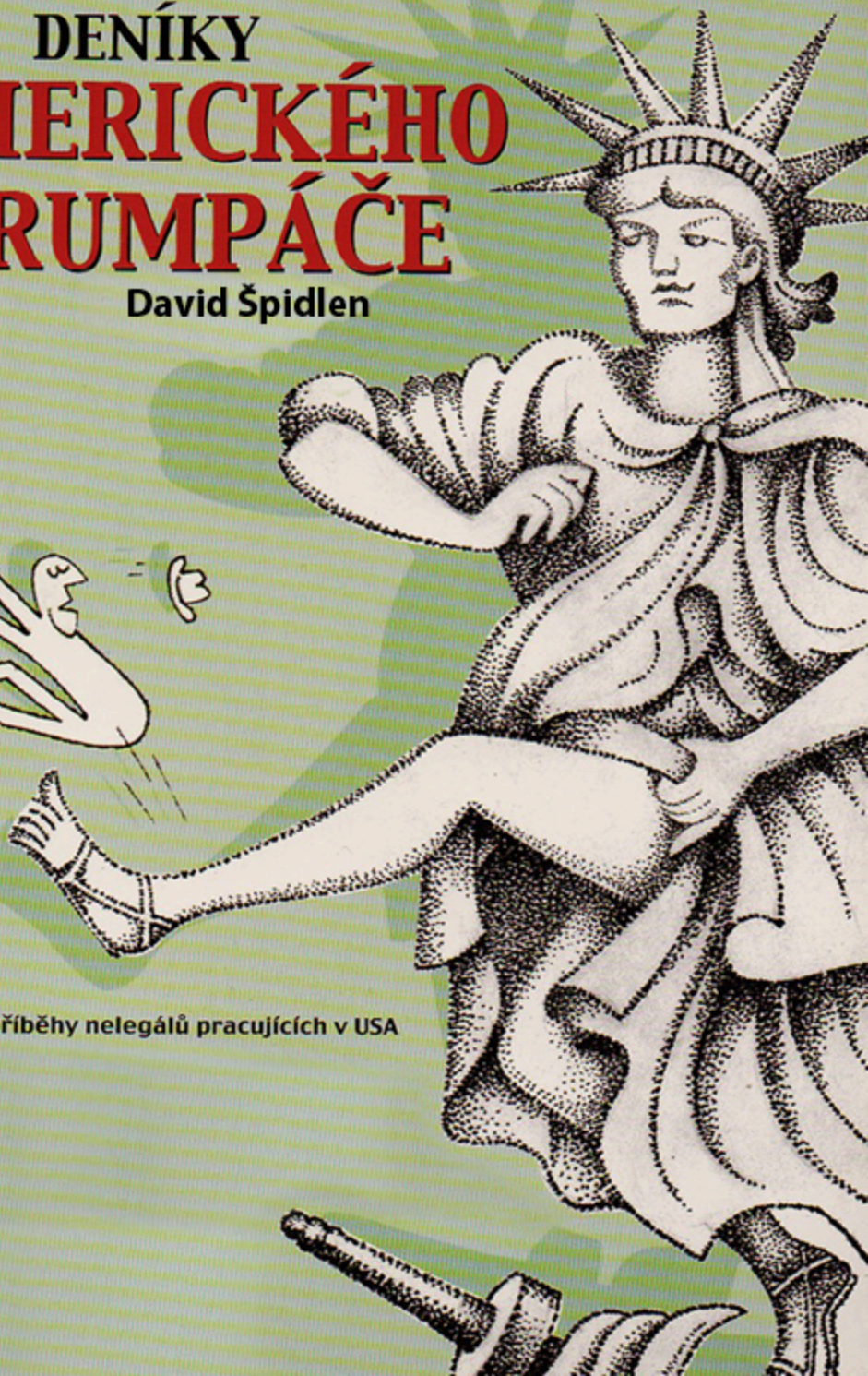

DENÍKY AMERICKÉHO KRUMPÁČE

David Špidlen

Nevšední příběhy nelegálů pracujících v USA

Několik slov ...

Příběhy, s nimiž se na stránkách této knihy setkáte, se skutečně staly. Jejich protagonisté dnes žijí, jejich totožnost však byla změněna v zájmu zachování jejich soukromí a bezpečnosti. Některé údaje načrtnuté v publikaci nebylo možno stoprocentně ověřit, jsou však podle mého soudu natolik relevantní a pravděpodobné, že jsem se pro jejich zveřejnění dobrovolně rozhodl. Spojené státy americké jsou zemí mnoha odlišných kultur a principů, kde je možné prožít jeden příběh stokrát jinak, proto neupírám žádnému z mých čtenářů právo na vlastní, odlišný názor.

Úvod ...

Emigrace z českých zemí do USA má svou historii. Pravidelné vlny vystěhovalců lze sledovat v různých dobách i za různých politických, společenských a sociálních poměrů. Prameny, jež se mi podařilo prostudovat, datují první z nich do období Bachova absolutismu na počátku druhé poloviny devatenáctého století, kdy z Čech odcházeli jednotlivci i celé rodiny zejména do Ameriky, a pokračovala další na přelomu století devatenáctého a dvacátého. Obě světové války a následující zestátňování, normalizace a komunistická vláda socialistického Československa nutily k emigraci do západní Evropy i Ameriky další a další řady lidí. Z nich se postupem času etablovaly silné národnostní menšiny, které často výrazně ovlivnily kulturní a politický obraz svého nového působiště. Na přelomu devatenáctého a dvacátého století žilo v americkém Chicagu asi sto tisíc Čechů a Slováků. Vybudovali zde své vlastní školy, kostely, obchody, agentury, byli také nerozlučně spjati s městem a dali mu dokonce skvělého starostu, ↓ po němž se dnes jmenuje jedna z chicagských ulic, Cermak street. I v dalších městech a oblastech po celém území Spojených států amerických najdeme česká sídliště a komunity, avšak ta v hlavním městě státu Illinois je nepochybně i dnes naprosto dominantní. Další oblasti osídlené z větší míry Čechy a Slováky se dnes nacházejí v New Yorku a na jihu Floridy v oblasti Keys. Mezi emigrací minulého století, podmíněnou zejména politickým tlakem a skutečnou bídou emigrantů, a emigrací dnešních Čechů je však cítit diametrální odlišnost. Zatímco před vybudováním pravidelného a cenově dostupného leteckého spojení mezi Evropou a Amerikou byl odchod za oceán většinou definitivním řešením neúnosných osobních, rodinných nebo finančních poměrů a emigrační vlny v padesátých a na konci sedmdesátých let, kdy odešlo podle oficiálních zdrojů z tehdejšího Československa přes tři čtvrti miliónu Čechoslováků do západní Evropy a USA, nebyly v tomto směru výjimkou. Dnes je cesta do USA „na zkušenou“ nebo za přivýdělkem módním hitem. Čeští starousedlíci našim krajanům přicestovavším povzbudit americkou ekonomiku pouze načas možná právem vyčítají povrchnost jejich úhlu pohledu, zaviněnou zejména honbou za rychle vydělanými penězi. Ano, ti, již se museli nové ekonomice, kultuře a civilizaci beze zbytku přizpůsobit, aby přežili, dnes hledí na nové „přistěhovalce“ s nedůvěrou, někdy až záští. Často se totiž stává, že naši spoluobčané spolu s touhou po rychlém zbohatnutí s sebou přivezou i nebývalou míru intolerance,

egocentrismu a bezohlednosti. Z nich se potom etablují veskrze nepopulární podvodníci, kteří nabytou zkušenost s tamním systémem a intelekt cílí proti svým spoluobčanům a často je nutí k činům, jež by sami považovali za ponižující a nízké. A to je i jeden z důvodů, proč vznikly tyto stránky. Sám jsem se během svého dvacetiměsíčního pobytu v Americe s celou řadou těchto lidí setkal a tato kniha si dává mimo jiné za cíl uceleným souborem informací o způsobu a možných formách existence za oceánem vzít těmto „podnikatelům“ vítr z plachet. Proto, toužíte-li po větší svobodě, volnosti, balíku peněz nebo jen po dobrodružství, máte-li v úmyslu do Spojených států nebo i jinam odcestovat a věnovat se zde všemu, jen ne turistice, čtěte pozorně. Všude dobře, tak co doma, ne ☺?

„Odlučují se od svého národa, poněvadž v srdcích jejich láska k němu buď ještě neprocitla, buď již vyhynula. Ztenčují národní jmění české, vyvázejí značné síly národohospodářské z této vlasti, pospíchají rozmnožovat hmotný blahobyť státův cizích, poněvadž buď neznají povinností k té drahé hrudě, na které se zrodili, buď už omrzelo je přinášet oběti za blaho a právo svého národa.“

Ferdinand Schultz, český literární historik devatenáctého století

deník 1.
housekeeper's blues

středa 21. 12. 1999 — americká ambasáda ...

Po nezbytné kontrole ozbrojenou stráží jsem zaparkoval auto a postavil se do fronty před velvyslanectví. Tam už stálo asi deset lidí a evidentně čekali na totéž jako já. Zřízenec nám sdělil pokyny, jak se máme chovat, upozornil nás na povinnost vypnout všechny telefony, rádiové přijímače, walkmany a ostatní elektrické spotřebiče, počítače, kalkulačky atd. Před vstupem na půdu velvyslanectví projdeme ještě detektorem kovů, a musíme tedy vyndat všechno i z kapes, mince, klíče, zbraně, tužky, prostě všechno. Po skončení pohovoru to dostaneme zpět. Konečně sedíme v přijímací hale. Ačkoliv jsem svůj pas předal úředníkovi jako asi šestá osoba, čekám a čekám. Je to čekání neobyčejně inspirující. Přede mnou již prošlo asi dvacet lidí. Pracovníci ambasády jsou mladí Američané a hovoří s námi velmi lámanou češtinou. Na řadu jdou tři kluci. Kšiltovky, bombery, adidasky, suvereni. Dva bratři a jejich kamarád. Kamarád nedostává vízum první. Má malý plat a klidně to přizná. To přece ví každý, že vízum nedají, když nemáte potvrzení, že disponujete alespoň dvěma sty tisíci na účtu. A on jim řekne, že má osm tisíc čistého a že dělá řezníka. První bratr nedostává vízum z jasného důvodu. Nemá práci. Naštvaně odchází. Potom je slyšet jenom: „Jak to?!“ Druhý bratr nedostává vízum proto, že jeho bratr nemá práci. Je to hnus. Někdy je problém jim vůbec porozumět. Hlavní problém je ale ten, že stále ještě čekám. Dostavuje se opět intenzivní pocit frustrace. Jsem unaven, stálo to skoro dva tisíce, několik dní práce a nakonec to nebude k ničemu. Z těch třiceti lidí, co prošli přede mnou, totiž vízum nedostal ještě nikdo. Propadám pocitu totální beznaděje. No, byl to dobrý pokus, nevadí. Nebyl jsem tam doteď, nebudu tam dál. Teď. Dvě dvacetileté dívky přede mnou vízum dostaly. Nakukaly tomu klukovi, že jedou do Ameriky na svatební cestu se svými manžely. Ani se jich nezeptal, kolik mají peněz. Hupky dupky, vízum je tu. Jenže já nejsem dvacetiletá blondýna a nebudu na něj přes okýnko špulit rty. A nemám minisukni. Takže stejně houby s octem. A teď znovu. Stará bába. Jede tam na pozvání zaměstnavatele svého manžela. Firma všechno hradí. Tři týdny. A potom už nikdo. Jdu k přepážce a je ve mně malinkatá dušička. Američan mne zdraví, já jeho též. „Tak vy chcete navštívit Spojené státy?“ Pán neuvěřitelně bystře dedukuje ☺. „Ano.“ „Za jakým účelem?“ Chápu se příležitosti a tasím svou legendu. Mám toho celý kufr. Pohůnek kouká a nic nechápe. „Badatel?“ „Ano.“ „A tohle je vaše kniha?“ „Ano.“ Komunikuje očima se svým

kolegou. „A bude vám stačit vízum ve tři hodiny?“ „Co prosím?“ „Ve tři.“ „Ve tři?“ „Ano.“ „Jistě, jistě, bude.“ Nevěřím tomu. Tak to nakonec klaplo. Málem si stírám pot z čela. To ta moje legenda. Nakonec jsem ji ani nepotřeboval. Skoro. Renomovaný specialista na cestách. Posudky, průkazy, razítka, dekrety, skvělý. Na deset let. Zavolať jsem Michalovi, že to vyšlo. Kamarádům jsem poslal asi dvacet textovek a cestou přijímám gratulace. Je hrozná zima. Už druhý den to věděli všichni. Celé město. Mně to dokonce připadalo jako celý svět. Tak se mi ten svět za několik týdnů scvrknul. Amerika.

Večer před odletem, balení ...

A teď rychle domů a balit. Cestovní horečku jsem neměl nikdy, ale teď jde do tuhého, je na to tak akorát čas. Doufám jenom, že se mi podaří v tom dekolaudačním bordelu doma najít všechno, co potřebuji na cestu. Teď je dvanáct hodin a v půl osmé startuje letadlo. Nakonec se mi daří najít všechno důležité. Ještě na deset vteřin do herny, poslední štouchy tága, rozloučit se s kamarády. Sedl jsem do auta a jedu k našim, kluci mne tam mají vyzvednout v pět třicet. Jenže je půl šesté a oni už jsou tu. Tak čau, mami a tati, já ho valím.

Na letištiě ...

Na ruzyňské letištiě jsme se dostali bez nejmenších problémů včas. Do odletu nám zbývá asi hodina, tak máme dobře třicet minut na vyřízení posledních formalit. Zatímco čekáme na naše kamarády, abychom se s nimi před dlouhou cestou do neznáma rozloučili, krátíme si chvíli vyplňováním registrací. Je třeba uvést, kde a jak dlouho budeme v USA bydlet. Vlasta mne poslal pro papír s naší fiktivní hotelovou rezervací. Hned jdu pro něj. Člověče, tady není. Tady taky není, tady taky ne a tady taky ne. Ještě tady. A tady taky není. Já ho, kluci, nemám. Já ho asi zapomněl. Asi doma. Tam nikdo není, je tam úplně prázdné. „Cože? Jsi debil? Tak to na to teda sereme a jedeme domů.“ Nenechám se vyhodit ze Států. To to radši odložím. Mezitím přišli kamarádi, s nimiž se trochu nejistě zdravím. Vlasta doráží kvůli dokumentu. „Jo, klid, něco vymyslím.“ „Ty vole, co ta adresa? Za dvacet minut letíme.“ Počkej. Něco zkusím. Kamarádku v Bostonu. Je tam sice jedna hodina v noci, ale snad se nebude moc zlobit.

„Ahoj, Nadě, tady Kapr.“ „Nazdar, Kapře, ... víš, kolik je hodin? Jedna v noci.“ „Jo, já vím. Něco bych od tebe potřeboval. Nechal jsem doma papír s adresou naší hotelové rezervace, a tak musím sehnat

nějakou jinou. Abychom ji mohli udat na přihlášky. Nemohl bych tvou? Jo? To je skvělý. Tak já poslouchám, můžeš diktovat. Co? Jo. Ano, mám to. Díky moc. A co jinak? Jak se vlastně máš? Dobrý? Kluci se ti chystají poslat nějaký video a fotky z různých akcí. Tak se těš. Jo a měj se fajn. Ano, ozvu se, hned jak někam dorazíme. Hned jak to půjde. Ano, měj se hezky.“ Dlouhou cestu do neznáma provází nervozita. Michal se štve. „Jestli jí ještě jednou řekneš, ať se má hezky, tak ti dám do huby.“ „Ty, Michale, klid, ne? Tak, Naďo, měj se hezky a já se ozvu. A díky. Ahoj.“ Ještě odevzdat mobilní telefony šoferovi a šup do fronty k odbavení.

Let ...

A letíme do Švýcarska. Po padesáti minutách ve vzduchu přistáváme. Pilot je génius, ani to nedrclo. Z letu jsem neměl nic, prospal jsem letušky i jídlo. Stejně to ale byly jenom keksy, oříšky a pití. Letiště se hemží tisícovkami cestujících všech národností a ras. Kromě cestovní horečky s námi cloumá ještě nervozita a očekávání událostí příštích. Jasně si uvědomujeme, že by nás mohli domů poslat už odsud. Je to taková hra na kočku a myš a my ta kočka rozhodně nejsme. Proklouznout ale musíme. Doufáme, že jsme si letiště vybrali dobře. A už jsme tu. Imigrační úředník je dost divný. Je to něco mezi Afričanem, Arabem a Američanem. Všechno je to na a. Michal i já jsme prošli. Vlasta je zachycen a chlapík studuje jeho pas. Nakonec ho pouští, když říkám, že tenhle frajer jede se mnou. Švýcarsko je krásná země. Alespoň podle betonu na letišti a záchodků v budově terminálu. Známká na pohled za dva dolary je taky pěkná. Divím se ceně, podle mých informací stojí pohled z Ameriky přece sedmdesát pět centů a ze Švýcarska dva dolary? Je to bordel. Už si maluju, jak budu celou cestu v letadle poslouchat muziku. Pěkně jsem promyslel zavedení sluchátka do ucha rukávem, aby to nebylo vidět. Letušky by se určitě zlobily, kdyby zjistily, že mám zapnutý discman. Budu dělat, že spím, nebo budu skutečně spát a nikdo nic neuvidí. Po dvou písničkách na uklidnění mi docházejí baterky. Ty ostatní jsou v zavazadle na nákladní palubě pod námi. Takhle to vypadá, když jste v řiti. A to jsme ani neodstartovali. Máme před sebou devět nebo deset hodin v letadle a já nemám vůbec žádnou představu o tom, jak je strávím. Je to hnus ☹. Letušky hlásí deset minut do startu. Prohlížíme si naše místa. Každý pasažér má k dispozici malou televizi s volitelnými programy, palubní telefon, sluchátka na muziku a multifunkční ovladač na televizi a videohry. Některé programy můžete

sledovat pouze za poplatek pět dolarů, jež je nutné zaplatit kreditní kartou přes zařízení na boku ovladače. Nekupujeme. Ta cesta bude k zešílení. Michal sedí vedle nás v uličce, Vlasta a já sedíme spolu na dvojce u okénka. Ještě se pokouším akci zrušit a tvrdím, že na to kašlu. Kluci mne chytají a už jedeme.

Let je klidný. Chvillemi usínám, chvílemi se koukám na televizi. Pevně se rozhoduju, že tentokrát jídlo ani letušky nezaspím. Poslouchám muziku z palubního přehrávače. Je to Čtvero ročních období od Vivaldiho i s výkladem nějakého vědátora. Hudba je krásná, podmanivá. Začíná se mi stýskat asi po deseti minutách. Paní za námi po hodině letu zvrací. Dost nechutně. Zápach je mocný a ani nám se nedělá nejlépe. Pouštíme na sebe ventilátory a je to lepší. Pár sedadel před námi sedí nějaký polodebilní čtrnáctiletý Američan. Má na hlavě takovou tu malinkatou jarmulku, co nosí rabíni, a jeho spodní ret je ohrnutý do mocné křivky. Mohlo by se mu na něm určitě otočit auto. Michal sedí vedle ošklivé holky z Albánie. Hledám, jestli tu nemají padák, že bych snad vypadnul. Přemýšlíme, jestli by šlo unést letadlo. Ale airbus by asi na našem domácím letišti nepřistál a do Hradce Králové se mi nechce. Koukáme na filmy, jíme, koukáme, jíme, spíme, jíme, koukáme, jíme, spíme a koukáme. Každou chvilku se před námi objevují údaje o stavu letu. Vzdálenost, výška, poloha, teplota okolí. Do okamžiku, než jsme za sebou nechali polovinu letu, je zdrojem našich depresí nekonečná nuda. Venku je zima. Šedesát pět stupňů pod nulou. Na záchod je většinou fronta, ale dá se to vychytat i bez ní.

Jak se pomalu zkracuje vzdálenost k východnímu pobřeží Severní Ameriky, začínáme nejapně vtípkovat. Vyplňujeme imigrační formuláře I-94 a lžeme v nich, jako když tiskne. Já například jsem obchodník na pracovních prázdninách. Vlasta říká Michalovi, že mu páchne z pusy, a že ho proto nepustí dál. Michal to Vlastíkovi oplácí a barvitě líčí, co všechno smrdí jemu. Oba se potom smějí mně. Já jsem naštvaný, a proto se jim pro jistotu směji taky. „Smrdíte jako cikánský hračky a vypadáte jako kretění.“ Já na to seru a jedu domů.

pátek 28. 2. 2000 — New York ...

A konečně ho vidíme. New York. Obrovské město, desítky kilometrů domů, ulic, parků, mrakodrapů a kdo ví čeho ještě. Gigant. Nejdřív je možné rozeznat jen tovární komíny, potom velké silnice a křižovatky, budovy, silnice, auta, lidi, semaforey.

A už to drcilo. Je v nás malá dušička. Jdeme zachraňovat místní

ekonomiku, a oni nás tu určitě nebudou chtít. Příštích deset minut rozhodne leccos z našich osudů. S vyplněnými I-94 jdeme do fronty a vydáváme se napospas úředníkům INS. Koho nepustí dál, letí bez pardonu domů nebo poputuje do detenčního zařízení, kde bude čekat na výrok imigračního soudce.

První prošel Michal. Fajn. Vlastík mizí někam dozadu. To není ani trochu dobré. Z jeho hlavy čerpáme všechny naše vědomosti a má u sebe také kontakty na naše potenciální zaměstnavatele. Nesnáze pravděpodobně způsobuje jeho předešlá pětiměsíční návštěva v loňském roce. Já procházím bez nejmenších problémů, ale povolení k pobytu dostávám pouze na tři měsíce. A to je málo. Čekáme s Michalem na Vlastu. Zatím není vidět, později se dovídáme, že čekal na tlumočnicka. Vlasta se k nám na okamžik vrátí. Konečně. Teprve teď poznáváme, jak špatně máme všechno zorganizované. Nic bychom bez něho nesvedli, a pokud ho pošlou domů, ani na to nepřejdeme. Vlasta nám tiskne do ruky telefonní čísla na kluky, co by nás měli zaměstnávat. Bere si tašku a jde zpátky. Říká, že ho asi pošlou domů. Čekáme. Deset minut, dvacet minut. Konečně se hrne Vlasta i jeho taška. Prošel, ale pouze na dvacet dní. Michal na šest měsíců, já na tři. Ale jsme tady a to je hlavní.

Hned u vchodu na parkoviště nás chytají za rukáv taxikáři. Ptají se, jestli nechceme taxi. Protože se tu nevyznáme, domlouváme se s jedním z nich, vypadá docela normálně. Černý černochoch ve velkém bouráku. Ale nemá ani taxametr. Domlouváme pevnou taxu padesát dolarů za všechny tři osoby a zavazadla. A musí nám sehnat hotel, tak za šedesát sedmdesát dolarů. Cestou nás upozorňuje na několik zajímavostí. První z nich je stavba sloužící k přistávání a startování létajících talířů z filmu „Men in black“ (Tommy Lee Jones a Will Smith) a za chvíli jedeme i tím tunelem co oni, když honili „brouka“. Nakonec se po menších tahanicích ubytováváme v hotelu Madison, na Dvacáté sedmé východní ulici, na Manhattanu. Hotel stojí devadesát pět dolarů a jsou tu samí černoši. Asi to nějak souvisí s tím, že také řidič našeho taxíku je černochoch. Při placení nás upozorňuje, abychom zůstali uvnitř vozu. Platit venku se prý nevyplácí. V hotelu vyplňujeme přihlašovací blanket a jdeme se zabydlet. Rozhodujeme se za našich devadesát šest dolarů vybydlet hotelový pokoj do maximální možné míry. Sprcha a povalování v posteli patří k základu. Převlečení a umytí jsme vyrazili do města. Chceme se tu trochu rozhlédnout a musíme zjistit, kde je autobusové nádraží, nebo obvolat letecké společnosti a zjistit si nějakou levnou letenku na Floridu.

Autobusové nádraží je vlastně terminál společnosti Greyhound. ↓ Chvilí jsme jej hledali, protože Vlasta prohlašoval, že se autobusy jmenují Greenhound ☺. Tato firma je největším vnitrostátním autobusovým dopravcem na dálkových linkách. Pokud to bude možné, přemístíme se zítra na Floridu, kde by pro nás měla být práce. Ulicemi města proudí tisíce aut a já si kladu otázku, jak se v takové šílené a chaotické skrumžaži dá vůbec řídit auto. Asi těžko. Podle mapy centra New Yorku z metra si rovnáme orientaci a zjišťujeme, že jsme asi tři bloky od Greyhound terminálu. Takže autobus jsme našli a ani to nebolelo. Vlasta volá z telefonního automatu kontraktoru Láďovi a zjišťuje co a jak. Máme jet na Floridu do města Jacksonville nebo do Panama City. Zjistili jsme spoje a rezervovali si jízdenky, ještě než jsme se vydali na zpáteční cestu do hotelu promrzlým městem. Udělala se pěkná zima. Dorazili jsme s taškami jídla z čínského bufetu na Páté avenue, úplně prokřehlí. Najedli jsme se, napili, umyli a teď se koukáme na televizi a jdeme spát. Zde je sice teprve deset hodin, ale náš biologický rytmus ještě nepřivykl časovému posunu, a tak nemáme prostě sílu dál bdít.

sobota 29. 1. 2000 ...

Ráno vstáváme v 5.30. Ještě jsme stále nepřivykli místnímu času. Koukáme na televizi, posloucháme muziku, snídáme, tlacháme a balíme věci do batohů a tašek. Píšeme první pohledy domů, Vlasta je zdravě naštvaný, že jsme koupili jenom tři za jeden dolar, když o pět obchodů dál jsme jich mohli koupit i deset nebo patnáct za dolar. Mohli jsme s nimi tapetovat. Voláme domů našim rodičům, manželkám a děvčatům, že jsme v pořádku ve městě, a že nás tedy doma jen tak rychle neuvidí. Odhlásili jsme se z hotelu a vyrovnáváme účet. Kluci platí za telefon třicet pět dolarů. To je neuvěřitelná suma. Ale hádejte se s černým recepčním, když nemáte ani nejmenší představu o mezinárodních telefonních sazbách a po hotelové chodbě bujaře pochodují jeho stejně tmaví přátelé. Radši jdeme. Pěšky na autobus je to asi půl hodiny chůze, vyzvedneme si rezervované jízdenky do Panama City a zmrzlé megaměsto nás již nikdy neuvidí. Černoška u přepážky je odporná, více muž než žena. Její sdělení nejdříve plně nechápeme, ale vzápětí nám dochází, že dnes asi neodjedeme. Sněhové bouře v centrální části východního pobřeží, zejména pak v Severní a Jižní Karolině, ochromily dopravu a autobusy na jih nejezdí. Co teď? Hotel jsme již odhlásili, vrátit se tam by byl trapas. Nakonec si kupujeme lístky, kam až to jde, a to je do Baltimoru. Tam počkáme na to, jak se události vyvinou.

sobota 29. 1. 2000 – Baltimore ...

Do města přijíždíme pozdě odpoledne. V autobusu za námi seděla rodina s roztroušenou sklerózou a roztroušenou svačinou. Je nám z nich kolektivně zle. Jeden chlap jel v holínkách, a to dneska odpoledne bylo skoro dvacet stupňů. Začal si je sundávat a jednu nohu přitom strčil Vlastovi skoro až do pusy. Je to hnus. Jen tak tak jsem omámeného ubožáka uprosil, aby toho chlapa neztloukl. Vystupujeme na autobusovém nádraží a jdeme se zeptat na spojení jižním směrem. Stav se nezměnil, nic nejede. Máme to zkusit v pondělí. Sháníme taxi a hledáme motel. Taxikář je černý a v motelu pak prakticky všichni včetně recepční a uklízeček. Už si ale začínáme zvykat. Sedmdesát sedm dolarů za noc je cena za pokoj pro tři osoby. Zjišťuji, že máme mezery v běžných konverzačních frázích. Zatímco si nalévám kafe, recepční se s Vlastou domlouvá na pokoji. Ptá se, jestli chceme jednu, nebo dvě postele. Vlasta tvrdí, že jedna stačí. Uháním to zarazit a opravuji na dvě postele. Vlasta si rovná pojmy „bed“ – postel a „bedroom“ – ložnice. Ta nám asi jedna stačí.

Vybalit, vykoupat, oholit a pustit televizi. Chceme si koupit nějaké jídlo, ale v sobotu večer před „Super bowl day“ jsou ulice vymetené. Obchody zavřely, a tak se musíme spokojit, jako už mnohokrát v téhle proklaté zemi, s potravou z rychlého občerstvení. ↓ Jdeme brzo spát, jsme unaveni. Televize je nudná a naše ksichty jsou taky pořád stejné.

neděle 30. 1. 2000 – Super bowl day ...

Kapr je hňup. Toto napsal Michal, když jsem si zaléval čaj. Nevím, co tím myslí. Kapr se říká mně, tak bych to mohl brát i osobně. Vstáváme zase brzo, asi v pět třicet. Ještě pořád nejsme zvyklí. Koukáme na televizi, posloucháme muziku a tak. Jdu si do recepce pro ranní kafe a nějaký černý pošuk mne plácá po rameni a ječí mi rovnou do ucha, že dneska je „Super bowl day, hey, hey“. Chvilinku nechápu, ale pak se mi rozsvěcí. Super bowl je finále v americkém fotbalu. To je tady víc než vánoce, Den nezávislosti a svatý Valentýn dohromady. Město úplně umřelo. Tak mu taky říkám, že dobrý, skvělý, a tvářím se přitom jaksepatří nadšeně, aby bylo vidět, že to žeru s nimi. Jdu si nabrat další kafe. To původní je totiž na zemi a na mém levém rukávu. Myjeme se, snídáme ve fast foodu a Vlasta nám nad podivnou pseudožemlí vysvětluje, že před jedenáctou hodinou dopolední nám u McDonald's neudělají „normální“ hamburger (taková škoda). Pouze menu k snídani. To zahrnuje různé sendviče se sýrem, vejcem,

masem a dalšími ingrediencemi plus hranolky, bramborové placky, kečup, pití a další lahůdky. Ach jo. Na našich obličejích se jasně odráží radost z téhle snídaně.

Po snídani jdeme k telefonu a zkoušíme se dovolat do různých leteckých společností, abychom si objednali nějaké rozumné letenky a konečně se hnuli z místa. Moc se nám nedaří. Letenky na Floridu jsou asi od 170 do 700 dolarů za osobu. To je velmi zajímavé. Rozhodujeme se, že zaplatíme pokoj ještě na jednu noc a pojedeme přímo na letiště zjistit osobně ceny letenek u jednotlivých leteckých společností. Cestou se stavíme na autobusovém nádraží zjistit, jestli se počasí mezitím nenormalizovalo. Nestalo se tak. Máme to zkusit v pondělí, ale mnoho nadějí nám nedává. To je moc špatné. Takhle utratíme hrozně peněz a nikam se nedostaneme. Stojí nás to každého denně tak osmdesát dolarů. Rozhodujeme se tedy jet na letiště BWI v Baltimoru. Cesta tam nás stojí dvacet pět dolarů. Pro naše účely je BWI vyhovující, neboť z něj létá kyvadlová doprava do Atlanty v Georgii. Asi každou půlhodinu zde také startuje letadlo na Floridu. Letět můžeme do Tampy, Panama City, Jacksonville, Miami i jinam. Atlanta ale bude nejlepší. Chodíme od jedné společnosti ke druhé a ptáme se na ceny letenek. Je to hrůza. Letenky stojí od čtyř do sedmi set dolarů pro jednu osobu. Rozdíly mezi cenami zpátečních a jednosměrných letenek jsou nepatrné. Letenky za pět set dolarů si nemůžeme dovolit, hledáme tedy dál. US Airlines nabízejí letenku do Tampy za 169 dolarů. Přemýšlíme o tom, ale rezervace bychom museli provést hned. Jdeme tedy ještě dál. Delta Airlines mají letenku do Atlanty za 176,50 dolaru. To je to, co jsme hledali. Letadlo startuje zítra v 7.15. a závaznou rezervaci můžeme provést také telefonicky. Děláme fikané rozhodnutí. Letenky si neobjednáme. Stavíme se ještě cestou domů na autobusovém nádraží a zkusíme Greyhound. Pokud to nepůjde ráno autobusem, pojedeme na letiště a z Georgie na Floridu už autobusové spojení bude. Zítra ráno, až pojedeme na letiště, uděláme stopku na autobusovém nádraží, a kdyby autobusy jely, prostě letenky nevyzvedneme a pojedeme po zemi. Ušetřili bychom tak sto dolarů na osobu. To už je znát. Ještě zavoláme kontraktoru Láďovi do Panama City, kde a kdy budeme.

Paráda. Vlasta ztratil všechna čísla na kluky, co pro nás mají práci. To je tedy gól. Zavoláme teď tak leda z okna. Ještě že Michal má ten telefon na Láďu v mobilu na hotelovém pokoji. Jedeme do motelu, stopujeme taxi. Taxikář je běloch a vzápětí zjišťujeme, že dokonce Ukrajinec. Žije tu už šest roků. Mluvíme s ním rusky, je z toho úplně

nadšený. Jihne jako dítě, když mu recituji svoje oblíbené sovětské básničky a dopis Oněgina Tatjaně. Nadšený sice je, ale evidentně nezná adresu našeho motelu. Executive Inn nenašel. Zavezl nás úplně jinam. Stojí to ještě víc než cesta na letiště, a motel v nedohlednu. Ptá se nás, jestli známe adresu toho motelu. Tu tedy neznáme, já si pouze pamatuji, že poblíž je ulice jménem Clinton. Tu on ale taky nezná. Je to úplná guma, a ne řidič taxislužby. Dáváme mu pokyn, aby nás odvezl na Greyhound. Zkusíme to pěšky odtud. Cesta dělá dohromady přes čtyřicet dolarů. To je hnus. Na Greyhoundu nám dochází, že pěšky to asi nepůjde. Nejsou tu žádné chodníky, a navíc neznáme přesně směr. Vracíme se zpátky a objednááme si další taxík. Přijel černoch a naštěstí zná i Executive Inn. Tedy ne ten motel, ale tu adresu na Clinton avenue. Jedeme správným směrem. Pomalu se uklidňujeme. To asi dneska dokonce uvidíme i naše věci. To je dobře. Sedm dolarů a jsme doma. Tedy v motelu. Na oběd jdeme zase k „Mekovi“, protože je to jen kousíček přes ulici a v těch závějích sněhu, co tu jsou, se nechceme producírovat v polobotkách. Odporné. Doma jsem v téhle „tak trochu jiné restauraci“ byl asi dvakrát za tři roky na kafi a tady už sedím potřetí za jeden den. Brrrr. Letenky jsme dali za úkol recepční. Společnost Delta Airlines má totiž na telefonní lince automat s hlasem nějaké černošky z Harlemu a horkou bramborou v puse, se kterým si prostě nejsme schopni poradit. Je jí rozumět jenom „welcome, thank's a press“. Víc z toho nechápu. Recepční to ale po nějaké době zvládla a rezervaci nám zajistila. Zítra se uvidí.

pondělí 31. 1. 2000 – odlet ...

Vstáváme ráno ve čtyři padesát. Umyli jsme se, zabalili tašky s batohy a vydáváme se do recepcce odhlásit pokoj a objednat si taxi. Po dvaceti minutách čekání, znatelně nervózní, jdeme k recepci a ptáme se recepčního, jak je to s tím taxíkem. Prý se nikam nedovolal, a tak si to máme zajistit sami. Podává mi vizitku s osmi čísly a mizí. Bože můj! To je tedy debil. Kurva, kurva, kurva. Kretén jeden. K telefonu to беру poklusem. První číslo nikdo nebere, druhé bere záznamník. A takhle je to s pravidelností až neotřesitelnou do tří čtvrtin seznamu. Propadám zoufalství a snažím se při telefonování Vlastovi říct, aby se pokusili nějaký taxík zastavit na ulici. To ale naštěstí už napadlo Michala, asi za dvě minuty na něj mává. Bože, to bude o fous. Spěcháme, abychom se stihli ještě stavit na autobusovém nádraží. Tam se ale situace nezměnila. Autobusy dnes nepojedou a zítra asi

také ne. Tak letiště. Je asi půl sedmé a pro letenky jsme si měli přijít nejpozději hodinu před odletem, aby nám nezrušili rezervace. To je právě teď. Vlastně bylo. Před patnácti minutami, protože letadlo má odlétat v sedm patnáct. Taxikář jede na letiště, jako by jel na hřbitov. Snažím se ho pobídnout vybranými výrazy, ale buď je nezná, čemuž nevěřím, nebo je mu to fuk. Asi to druhé. Evidentně se bojí jezdit na čerstvém sněhu, co napadl přes noc. Klouže to. Uvědomujeme si, že takhle to nemůžeme stihnout včas.

Na letiště se dostáváme v šest padesát osm. Let v sedm patnáct má asi třicet lidí ve frontě na odbavení. Alespoň tolik vidíme my. U přepážky je takový ochotný chlap a sděluje nám, že náš let v 7.15 je zrušen. „Jak zrušen?“ „Prostě zrušen. To znamená zrušen. Špatné počasí. Musíte letět s konkurencí. Přeložili jsme vám letenky na let US Airways v sedm deset.“ To se ale nedá stihnout ani náhodou. A také že ne. Odbavení proběhlo a do letadla nás již nepustí. Zrovna roluje. Další let je v devět hodin, ale je plně obsazený, protože Delta Airlines svoje lety zrušily a US Airways berou jejich pasažéry. Musíme letět ve dvanáct padesát sedm. Teď je sedm nula pět. To je tedy paráda. Šest hodin na letišti a v okolí není nic. Žádné město, atrakce, restaurace, nic ke koukání ani procházení. Maximálně tak podzemní parkoviště. Alespoň že nám vezmou zavazadla v devět hodin k odbavení a nebudeme se s nimi muset tahat celou dobu. Jdeme na snídani, pěkně pomaličku, polehoučku. Musíme si každou plánovanou činnost pečlivě rozvrhnout na co nejdelší časový úsek. Jinak se unudíme k smrti. A to by byl hnus, vždyť už jsme skoro tam. Snídaně je téměř odporná. Hamburgry Burger King. ↓ Leze nám to krkem i normálně, a tyhle navíc stojí za starou bačkoru. A zase je to „breakfast“. Místo masa mletá podivnost a vaječná placka. Bramborové krokety, kečup, kotel kafe, jablkový koláč (známe z filmu ☺). Jíme asi hodinu. Píšeme přitom pohledy, lepíme známky a doufáme, že si doma nevšimnou poštovního razítka z Baltimoru na pohledu z New Yorku. Bohužel jsme v superměstě nesehnali známky. ↓ Tady ano, existují zde na to takové automaty jako na jízdenky. Dvě hodiny před odletem si necháváme odbavit zavazadla a potloukáme se po letišti. Vyhlídková galerie je otevřená, usazujeme se tedy zde a koukáme na mravenčí cvrkot na ranveji.

Ačkoliv se snažíme o čínorodost, cloumá s námi strašlivá nuda. Počítáme, že zde přibližně každou minutu přistane letadlo. Je to věc. Jsou mezi nimi ale i delší pauzy. A pak zase. Deset dvacet letadel skoro v řadě za sebou. Vlasta chce hrát „město, rostlina, zvíře, věc“.

Já bych raději hrál „pojdte vedle na moment, šaty tíží jako cent“. Třeba s tamhletou slečnou vlevo. Ta je moc pěkná. Doufám, že se dnes na tu Floridu dostaneme. Na mých kamarádech je vidět, že jsou stejně jako já myšlenkami někde úplně jinde. Myslíme na ty doma. Už bychom potřebovali normálně jíst, spát, bydlet a zajistit si spojení na rodiny a přátele, aby nás tolik netížil pocit samoty a odloučení. Modlíme se, abychom dnes do Panama City dojeli. Ejhle. Jeden kufr vypadl zřízenci z vozíku a on si toho ani nevšiml. Ještě ho dvěma zadními koly přejel. Posloucháme hlášení. „Vážení cestující. Ti z vás, kteří nemohou svá zavazadla nalézt, si je mohou vyzvednout na letištní ploše. Děkujeme za spolupráci.“ Kufr je stále tam, kde byl před patnácti minutami, a já si pomalu uvědomuji, že to hlášení mi znělo pouze v uších ☺. Konečně řidič kufr objevil a nakládá ho. Padá mu znova a my se modlíme, aby v tom kufru někdo neprovázel ampule s virem Ebola. „Já si jdu koupit letušky. Teda letunky. Teda letenky,“ prohlašuje zmateně Vlasta. Asi by se potřeboval vyspat. Michal si koupil za devadesát devět centů pěkné jablko, ale únavou na ně zapomněl. Schoval jsem mu ho a čekám, kdy si na ovoce vzpomene. Ještě jsme trochu pojedli a konečně se zvedáme k odchodu, kontrolujeme, jestli po nás něco nezbylo, a vyrážíme k exitu D6. Je dvanáct jedenáct a u odbavení máme být nejpozději ve dvanáct patnáct. Hodiny v hale ale ukazují dvanáct sedmnáct. Přidáváme do kroku. Zase pozdě. My snad neumíme cestovat v klidu. Na exit D6 je to tak pět minut chůze. Při procházení detektory kovů zase pískám. Tak všechno do bundy, bundu do rentgenu a já jdu na ruční skener. Konečně přicházím této záhadě pravděpodobně na kloub. Všechno je v bundě kromě mě a oblečení. Uvědomuji si, že moje pravá ruka, amputovaná v zápěstí a nahrazená protézou, má ve třech prstech ocelové dráty, aby se dal upravit jejich tvar a postavení podle potřeby. Byla to jistě ona ocel, co po celou dobu našeho cestování znervózňovala operátory bezpečnostních skenerů. V souvislosti s tím se mi vybavuje paradoxní historka z návštěvy nejmenovaného soudu v Čechách, kde jsem odevzdával nějaké dokumenty. Místní skener nezjistil ani můj nůž, ani revolver, natož třeba klíče. Po odchodu z vestibulu jsem na tuto skutečnost upozornil službu konajícího strážníka a ten se moc, moc divil. To je asi tak vše, co mohu dodat k letištním bezpečnostním zónám a pašování zbraní. U exitu D6 je asi deset lidí. Evidentně tady nikdo nikam nespěchá. Jdeme na záchod, koukneme se po restauracích a obchodech v bezcelní zóně a po půl jedné jsme zpátky. Pořád je tu asi deset lidí. Také jedna pěkná slečna

s velkým černochem. Koukáme se na ni a odhadujeme, kam až odletíme, až nám ten černochoh přijde rozbit hubu.

Michal se šel podívat na monitor s odlety, jestli není nějaká změna. „Hele, kluci, ten let ve 12.57 do Atlanty číslo 2650 – to je asi ten náš, co?“ „Jo, to je on,“ přitakáváme oba. „No, tak ten letí z D29, a ne z D6.“ „Kecáš.“ Ta ženská nám přece psala D6. To je nějaký nesmysl. Monitor to ale tvrdí neustále. No fakt. Trvá nám ještě vteřinu, než nám dochází, že se zde někdo ošklivě, ale ošklivě spletl. Ve 12.45 tedy běžíme k bráně D29. To je kus cesty, tak tři čtyři minuty. U D29 skoro nikdo není. No, jenže tam UŽ skoro nikdo není. Vyzvedáváme si palubní lístky a mažeme do letadla. To tedy bylo o chlup. Teprve teď se poctivě a oprávněně vztekáme. Proč nám ta kráva psala na ty letenky bránu D6? Je blbá? No, jsme tu, tak klid. Nakonec to stejně letí s půlhodinovým zpožděním. Tady snad nikdy nic neodjede a neodletí včas. To je ... nepořádek. Cesta do Atlanty je klidná a pěkná. Jsou vidět nějaké hory. To by bylo ... hory.

Do Atlanty dolétáme na čas. Panoráma města je zajímavé, a tak si čas do přistání krátíme koukáním po okolí. Letiště v Atlantě je obrovské, s BWI se vůbec nedá srovnat. Je to asi jako JFK v New Yorku, možná ještě kapku větší. Jdeme si pro bágly, a když nás to asi po dvou kilometrech přestává bavit, sedáme na místní metro a zbytek cesty dorážíme vlakem. V severní zavazadlové hale si bereme svoje batohy a tašky. Mažeme pryč. U turniketu se ptáme, kde je Greyhound terminál, a vydáváme se tím směrem. Vlasta tvrdí, že je to přímo pod letištěm. „Mr. Couperfield. Are you Mr. David Couperfield?“ Velká tlustá černoška se obrací na Michala a Vlastu. Jsem v šoku. Kdo to je? Co chce? Já jsem Mr. Couperfield. To je moje jméno. „Kdo z vás je Mr. Couperfield?“ „No já.“ „Váš pas.“ A je to v prdeli, říkám si. Něco jsem provedl a už ho valím na stanici policie a šupem domů. Dávám jí pas. „Ou kchej, ou kchej. Je to opravdu váš batoh. Have a nice day.“ Fuj. To jsem si ulevil. Jenom kontrolovala, jestli si beru opravdu svůj batoh. Asi se koukla na visačky, zatímco jsme si šli pro zavazadla. Měla to moje v merku. Hodná holka. Hledáme Greyhound. Nakonec se dovídáme, že je to šest stanic metrem „Martha“ na sever. Jedeme.

Ve voze se nesmí pít, jíst, kouřit, nosit rozbalené potraviny, poslouchat hudbu bez sluchátek, mluvit s řidičem a přecházet z jednoho vozu do druhého. Jinak nás nemine pokuta. Amerika je vůbec samý zákaz a příkaz. Ještě mnohokrát si v budoucnu na tuhle myšlenku vzpomenu. Michal tomu říká, že Američani mají na všechno „tlačítko“. Jen ho

stisknout. Autobusové nádraží jsme našli snadno. V podstatě hladce. Ptáme se na cestu do Panama City a nejlepší spojení. Jede to v 5.30, teď je asi 4.20. Jízdenka stojí 47,90 dolaru za jednu osobu. Po půlnoci jsme v Tallahassee, což je hlavní město státu Florida a leží jihovýchodním směrem. Na spoj do Panama City ale budeme čekat do 06.00. To je asi pět a půl hodiny v noci na neznámém, pochybnými živly velmi exponovaném místě, nelíbí se nám to. Vlasta volá Láďovi, jestli by pro nás nepřijel. Přijel. Asi za dvě hodiny. Budeme tedy čekat. Raději dvě hodiny a potom autem než šest hodin a potom autobusem. Bloumáme po nádraží. Nudíme se, a tak se procházíme a koukáme. Vždycky někdo zůstává u zavazadel.

Chce se nám spát, a tak klímbáme, i když se to tu nesmí. Ale policista je benevolentní a nechává nás napospas bezdomovcům, jen ať si s nimi taky užijeme. Jeden se zrovna přikolébal a prosí mne o peníze na trochu mléka pro svoje dítě. Pět dolarů. On se asi zbláznil. Za pět dolarů tady koupím asi šest litrů mléka. To teda musí být dítě. Trochu mléka. Předstírám, že nerozumím, a pán odchází. Chápe se ho policista a odvádí jej ven z haly. Pán asi není tak hodný, jak by bylo třeba. Zkousím volat našim. Bere to maminka a hned mi líčí, jak se jí ulevilo. Prý v Kalifornii spadlo letadlo. Vysvětluji jí, že Kalifornie je na západním pobřeží, zatímco Florida je na pobřeží východním. A zde jsme my. Tady žádná letadla nepadají. Tak si to prý najdou na mapě. Mám ještě nějaké peníze na kartě, tak zkousím volat i ostatním. Teď jsou asi tři hodiny ráno, to je v Čechách tak devět, akorát čas na telefon. Jenže spojení hnedka padá a mě to stojí bratru čtyři dolary. Já se fakt nikam nedovolám. Jsou skoro čtyři hodiny ráno a my stále čekáme na Láďu. A konečně otvírá dveře haly běloch. Atlet, playboy, tak 24 let. Láďa. Jedeme džípem a v pohodlí do Panama City. Naše martyrium přesunu ze severu na jih končí. Ptáme se, co bude dál. Práce je dost, nějakou si vybereme. Zalézáme do motelu „Jižní bríza“, někde na kraji města. Těšíme se na sprchu a postel. Zítra se pro nás staví „šéf“ a dáme se do toho. Do čeho?

úterý 1. 2. 2000 – Panama City ...

Probudili jsme se asi v poledne. Umytí jsme vyrazili nakoupit jídlo do obchodního domu Wal-Mart. ↓ „Tak jak? Vypinkali? Vypinkali?“ Co to je? Co to slyšíme? To je snad čeština! Nějaký pán s koštětem na nás mává a ptá se nás, zda jsme se vyspali hezky. Přítakáváme. Je to nějaký podivný cizinec, co mluví trochu česky. Asi Maďar. Jdeme do toho supermarketu. Wal-Mart je něco jako náš Globus nebo

Kaufland, ale je to větší. Jídlo ani průmyslové zboží zde není drahé. Nakoupili jsme nějaké pečivo, ovoce, zeleninu, hotová jídla do mikrovlnky, mléko a pohlednice Panama City. Váříme se na pokoji a pobíháme kolem telefonu. Pořád je obsazeno, linky na starý kontinent jsou asi ucpané. Koukáme se na televizi a jíme. Vlasta teď tancuje před Michalem s poslední plechovkou českého piva a snaží se spoustou zbytečných pohybů upoutat jeho pozornost. Pak mlaská, srká, imituje zvuk otevíraného uzávěru od toho pokladu a tančí do postele. Michal naopak předstírá ukázkový nezájem, aby podbízějícího se Vlastu pokořil. Ještě že nepiji pivo. Polívám si jazyček mlíčkem amerických kraviček a jsem tak říkajíc spokojen. Volal Láďa, že spal celý den, a že se tedy staví až zítra ráno. Až tohle dopíše, budu se válet anebo válet. Nemůžu usnout, protože jsem spal skoro celý den. Vykoupal jsem se, převlékl a teď se půjdu projít po okolí. Všude je tu stejně spousta zajímavostí a já bych takhle nic neviděl. Navíc mi dochází papír na psaní a to je kritická situace. Už jsem popsal i smlouvy s Komerční bankou, pojišťovnou a další důležité papíry. Jediný obchod, o němž vím, je Wal-Mart, určitě tam papír budou mít.

středa 2. 2. 2000 – rozloučení s Vlastou ...

Vstáváme asi v osm hodin. V devět má přijet Láďa a definitivně se rozhodne, co s námi. Najedli jsme se a zabalili zavazadla. Čekáme na šéfa a nadáváme na něj, je to pěkný ... nespolehlivec. Doufáme, že se na nás nevykašlal. Je tři čtvrti na jedenáct, do patnácti minut musíme vyklidit hotel, nebo budeme platit deset dolarů za každou další započatou hodinu. A to je ... to prostě není ... to, co bychom potřebovali. Naše nálada, zejména potom ta Vlastova, je ledově chladná. Vlasta asi Láďu zabije. Zastavil se u nás nějaký chlap. „Čau, kluci, jste Češi?“ Překvapeně přitakáváme. Je to nějaký pošuk. „Za kým jste přijeli? Za Lenkou, nebo za Láďou?“ Přiznáváme se. „Jo, tak na Láďu, na toho si dávejte pozor. Láďa má problémy s placením. Já jsem mu hodně lidí přebral.“ Vlasta se ho ptá, kolik dává peněz.

„Šest dolarů na hodinu a klidně vám seženu hned dvě práce.“ Fajn. Bereme si na něj telefon. „A kdyby se vás Láďa ptal, tak jsme se spolu o ničem nebavili. Jenom jsme se zdravili, jo?“ „Jo, jasně.“ Zatímco připravujeme plán na tichou vraždu, Láďa přijel. A uviděl toho frajera. „Čau, doufám, že mi nepřetahuješ lidi.“ „Ne, jenom jsme se tak zdravili. Kluci jsou z Čech, tak jsem byl zvědavý. Tak čau, kluci.“ Chlapík se otočil na podpatku a mazal pryč. Ani jsem se mu

nedivil, Láďa je docela „veliký pán“ a z našeho milého agitátora by pravděpodobně v okamžiku stvořil prvotřídního otloukánka. Nakládáme batohy a tašky. Situace se vyjasňuje. Zatímco my jsme již zmizeli z hotelu a stojíme u telefonní budky, náš boss nám rovná velitelský čas. „Tak, teď je asi deset třicet.“ „Jak to?“ Vlasta tvrdí, že je dvanáct třicet. Pravdu má boss. Když jsme mu v devět volali, bylo vlastně sedm. A v jedenáct bylo devět. Zastřelíme Vlastu. „Kluci, dejte si na tohohle chlapa bacha. Je to hrozný parchant a má problémy s placením.“ To tedy vypadá, že problémy s placením tady mají asi všichni ☺. Kde jsi, země zaslíbená? Ale aspoň si nemusíme lámat hlavu s tím, ke komu jít, když je to všude stejné. Láďa nás veze na stanici Greyhound. Michal a já pojedeme do St. Augustinu a budeme pracovat tam. Vlasta zůstane v Panama City. Je nám to líto, ale co se dá dělat. Škoda je hlavně, že na sebe zatím nemáme žádné spojení. Budeme muset něco vymyslet a potom se Vlastovi ozveme. Na autobusovém nádraží platíme dalších padesát pět dolarů za jízdenku. Autobus má jet v jedenáct hodin správného, místního času.

V jedenáct deset se začala hýbat naše zavazadla. Neklamné znamení odjezdu. Tedy alespoň odjezdu našich batohů. Jdeme k východu z terminálu a ptáme se řidiče, jestli je tohle autobus do Tallahassee a Jacksonvillu. Je. Tak jenom nějaké pití na cestu a hopla dovnitř. Modlím se, aby nejela nějaká ženská s miminem. Dítě cestou vždycky řve a my neusneme. Jen jsem se pomodlil, nastoupila běloška s miminem v místní klasické, transportní kabele z plastu, s plastovým držadlem. Sedáme si a těšíme se alespoň na to, že je den a my se budeme moci kochat místní krajinou. Michal pronáší několik sexuálně explicitních, nezapsatelných frází na adresu řidiče. Zase půl hodiny sekera. Konečně se hýbeme. Jedeme po pěkné silnici na východ. Opouštíme pobřeží Mexického zálivu a vrháme se střemhlav k Atlantiku, cestou do Tallahassee se dělá pěkně teplo. Druhého února, a venku je osmnáct stupňů. Koukáme se po okolí. Všude po cestě jsou zhusta rozházené kostely všech možných církví, které nás různými poutači zvou k dobrovolnému spasení našich duší. Přemýšlím o tom. Třeba by mi to pomohlo. Nakonec se rozhoduji, že tu svou duši budu jako správný středoevropský ateista šlechtit sám. Bojím se ale, že ten křížek na krku od maminky časem způsobí, ať již po tom toužím, či nikoliv, nějakou nedělní návštěvu kostela nebo něco takového. No, snad tomu ujdou. Obdivujeme mobilitu místních obyvatel. Jsou tu celé vesnice domků na kolech. To jsou takové

velké, bytelné přívěsy s podvozkem, které se dají dopravovat po silnici nebo železnici. Michal zrovna před chvílí jeden zahlédl, jak se šine po krajnici. V takové osadě přívěsů si pronajmete místo a zaparkujete. Připojíte si elektřinu a vodu, ohlásíte adresu na poštu, a už bydlíte. Je to fajn. Nemohu se vynadívát na místní les. Je jako z chaotické pohádky. Vedle borovic zde rostou palmy, vedle dubu pomerančovník, prostě zmatek. Všechno je promícháno neuvěřitelně propleteným podrostem a tento komplex se střídá s poli suché, sluncem vyprahlé trávy. Je vidět až ničivá síla paprsků té hvězdy nad hlavou a já se potím jenom při pomýšlení na sluníčko v dubnu nebo květnu. Až mne hned ráno vyfackuje z postele třicetistupňové vedro a já se budu chtít schovat, ale nebude kam. Hrůza. Teď se ale zatím na teplo těšíme. Přijeli jsme přece ze zimy, a ani na severu, v New Yorku a Baltimoru, nebylo teplo. Jenom sníh a mráz. Předpověď počasí hlásící na dnešek dvacet pět stupňů bereme jako dar z nebes (už zase ty religiózní obraty). Do Tallahassee dojíždíme celkem včas. Jsou dvě hodiny odpoledne a venku je teplo. Místní Greyhound již známe. Trochu se bojíme o naše zavazadla a já se vydávám zjistit, kam se poděla a co s nimi bude. Slečna u přepážky nás posílá do úschovny zavazadel. Tam si nás podává černocho jako hrom a o co jako jde. Opakuji svou litanii o zavazadlech, přestupu a čtyřech hodinách čekání. Chlapec nám vysvětluje, že zavazadla zůstanou tam, kde jsou. To znamená zde, v úschovně. Potom se naloží do našeho autobusu a jako obvykle s námi dorazí na místo určení. Ještě se ujišťuji, že to nebude nic stát, a vyrážíme na malou prohlídku města. Tallahassee je jedno z nejstarších měst Floridy. Docela pěkně postavené. Je zde mnoho parků, stromů, domy se zahradami, rušné ulice s autoopravnami, bankami, restauracemi a obchody. Potkáváme cestou tetovací studio. Michal navrhuje, že bychom se mohli nechat tetovat. To není rozhodně nápad k zahoezení. Bohužel, nyní na to nemáme ani čas, ani peníze, ale slibujeme si, že si nějaké to studio seženeme v St. Augustinu. Tam jistě také nějaké bude. Potom si prohlédneme nabídku místních profesionálů a rozhodneme se, co s tím uděláme. Sranda musí být, že? Michal fantazíruje, že by si nechal vytetovat nějakou plachetnici, aby vypadal jako starý mořský vlk. Já svou představu ještě nemám. No uvidíme. Cestou zpět městem jsme se zastavili na nádraží zkontrolovat stav zavazadel, autobusu, řidiče a maminek s nemluvňaty. Všechno v pořádku, až na ty maminky. Už tam zase jedna stepuje. Takže opět cesta jako letní vánek.

Sedíme a koukáme se po Američankách. Je to téměř ohavné. Všechny jsou tučné, odporné, příšerně oblečené a divil bych se, že nepáchnou. Jedna se zrovna začala zajímat o mne. Mrkla na mne, až jsem se začervenal. Asi po mně jede jako blázen. Ale je jí asi sto čtyřicet, úplně ošklivá snad ani není, ale má příšerné břicho ☹. Pupek jako chlap. To jsem snad ještě nikdy neviděl. Jo, to je holt ta emancipace. To se holt nedá nic dělat. Sahám až na dno svých schopností pantomimy a grimasologie a vrhám jejím směrem ten nejodpudivější výraz drsníáckého zabijáka s pestrou a kriminály protkanou minulostí. Tím jí jednoznačně naznačuji svůj nezájem. Po nedlouhé době to chápe a vzdaluje se. Myslím na české holky a je mi smutno. Kdy já uvidím nějakou takovou krásnou, hodnou, milou, inteligentní, vtipnou, originální, divokou ženskou se smyslem pro sport, kulturu, nesmysly a ... Do té doby ale zřejmě umřu na totální absenci esteticky pozitivních dojmů. Nastupujeme do autobusu. Po očku se koukám do fronty. Opravdu je tam. Ta s tím miminem. Přemýšlím, jestli nás náhodou nesleduje nějaká liga pro ochranu miminek před českými gastarbeitry. Miminko je hodné. Já ale bezpečně vím, že po třech mílich se probere a potom bude až do Jacksonvillu velmi intenzívně interpretovat pocity nelibosti nad natřásajícím se dopravním prostředkem. Černoška přede mnou marně zápasí s opěradlem sedačky. S lehkostí a noblesou sobě vlastní jí předvádím, jak se opěradlo zasouvá dolů do křesla. Je velmi vděčná, všechno je „sou mač“. Už jenom zbývá, aby mne samou vděčností začala líbat. Potom by si asi se mnou o tom chtěla promluvit a nakonec by mne na rozloučenou objala a poplácala po zádech. Go greyhound, go.

Do Jacksonvillu přijíždíme včas, je asi deset hodin. Náš spoj do St. Augustinu jede v jedenáct. Máme hodinu na kukandu. Sedíme tedy v terminálu nádraží a díváme se po lidech. Tamhle sedí evidentně dva kluci z Kelly Family. Poznáváme je naprosto přesně. Jsou to úplně tutoví lrové. Jdu na záchod. Když se vracím, koukám, že Michal tu sedí zarovnaný zavazadly jako pohůnek od bagáže. Nějaký mladý Američan ho poprosil, jestli by mu je nepohlídal. Michalovi se to nelíbí a chce zmizet pryč. Chvíli si hrajeme s myšlenkou, jak by se asi tvářil ten kluk, kdyby najednou zjistil, že Michal stojí za ním ve frontě u bufetu, a že mu tedy ta zavazadla nikdo nehlídá. Nakonec ale zůstáváme a děláme pejska. Mám nedobrou náladu. Ne sice úplně špatnou, ale určitě nedobrou. Baterky v přehrávači mi došly a tady žádné nemají. Jdu si koupit něco k jídlu. Mám skvělý výběr.

Chipsy, čokoládové tyčinky, koláče a hamburgry. Nakonec volím čtvrtliberní hamburger se sýrem za dolar osmdesát devět. Dva sedm, pane. Jak to? Snad dolar osmdesát devět, ne? Dva sedm. Dávám tedy pět dolarů a sedm centů. Prodavačka bere a nevrací. Chvilí čekám, jestli nepřijde nějaký vracecí rituál, ale po několika minutách to vzdávám a komunikuji. Dívka se nejdříve trochu podívá, tázavě povytahuje obočí až na temeno hlavy a čeká, co bude. Ptám se po svých dolarech. Tohle přece není restaurace, abych jí musel nechávat dýško. Schválně používám pro dolar výraz „babka“, aby děvče vidělo, že jsem zcela v obraze a že si se mnou říť nevytrě. Potom mi vrátí ty tři dolary a já můžu spokojeně jít na svoje místo.

Vyrážíme k autobusu. Ani se mi tomu nechce věřit, ale ve frontě zase stojí nějaká žena s miminem. Nadáváme jako kameníci, ale doufáme, že to těch čtyřicet minut už vydržíme. Naše cesta vrcholí, tak to snad přežijeme. V jedenáct autobus zavírá dveře. To snad není možné, že by vyjel včas. A také že ne. Řidič jenom zkoušel dveře. Čekáme na přípoje a vyrážíme s obvyklým třicetiminutovým zpožděním. Zatracené kafe, teď určitě neusnu. Koukám se alespoň po okolí a snažím se zapamatovat názvy silnic, měst a obchodů. Doufám, že náš kontakt v rámci zpoždění přehodnotil situaci a počká na nás u terminálu. Jinak nás čeká noc na zcela neznámém místě, ve zcela neznámém městě, neznámé zemi a dost pravděpodobně i v neznámé cele policejní stanice, kde budeme vyndávat věci z kapes a vysvětlovat, proč spíme opření o batohy u nádraží, když máme každý po kapsách peněz jako želez. Moje obavy jsou ale zbytečné. Do St. Augustinu přijíždíme se stejným zpožděním a náš budoucí šéf nás už netrpělivě vyhlíží jako věrný pejsek. V autě konečně začínáme věřit, že naše neskutečná cesta končí. Kontraktor, jmenuje se Robert Trochta, nás veze do našeho nového bydliště. Je to poměrně slušný domek pro čtyři osoby, v němž nás však bude bydlet šest. Postel tu je, takže padáme rovnou do ní. Ještě se stihneme seznámit s Pepou, co tu už bydlí. Cena za toto bydlení bude v rozmezí sto padesáti a dvou set dolarů měsíčně i s účty za vodu a elektřinu. Nemáme deky a polštáře, takže spíme jenom tak. Ani nám to nevádí, jsme úplně bez sil. A tak opravdu končí naše cesta za prací. Zítra se dozvíme detaily o našich zaměstnáních.

čtvrtek 3. 2. 2000 ...

Probudili jsme se zimou asi v osm hodin. Nespali jsme moc dobře a celou noc jsme se budili. Stejně se ale cítíme o mnoho lépe. Bez

deky je život těžký. Seznamujeme se blíž s osazenstvem našeho domu. V jednom ze zadních pokojů bydlí kluci Karel a Radek. Karel je bývalý voják, je tady již čtyři měsíce a teď zde dělá montáže nějakých blíž nespecifikovaných silnoproudých zařízení. Radek je jednadvaacetiletý kluk z Přerova a přijel před dvěma dny. Protože doma sehnal letenku z Prahy do New Yorku a Jacksonvillu za šestnáct tisíc, neprožil si cestou to co my. Vypravujeme si navzájem zážitky z cest, Karel nám popisuje život tady, radí, kam na nákup a tak. Hodnotíme situaci jako celkem pozitivní. Snídáme. Michal si koupil asijskou polévku v konzervě, jenom ji zalít horkou vodou. Zřejmě není nic moc, protože přibližně třetina obsahu konzervy skončila v toaletní míse. Já jsem si dal sladký višňový koláč za dolar osmdesát, váží kolem půl kila. Sotva jsme dojedli, přijel supervisor. Řešíme několik problémů. Zejména jak zaplatíme auto. Supervisor nakonec navrhuje, že ho zaplatí a auto nám doveze zítra. Dnes vezme Michala a Radka a jedou makat na hotel. Já nastoupím až zítra. Budu se tedy asi učit. Mám pracovat jako recepční v hotelu, tzv. front desk clerk. Studuji běžné konverzační obraty v hotelu a styku s hosty. Michal a Radek odjeli do práce. Budou dělat v hotelu housekeeping. To je něco jako pokojská. Stlát postele, uklízet pokoj, čistit koupelnu a tak. Všichni jsme zvědaví, jaké auto nám Robert sežene. Asi to bude nějaké volvo automat. Cena by neměla překročit osm set dolarů. Uvidíme, zatím spíš víc mluví, než činí. Konverzuji s Čechy co jsou tady už déle, a snažím se od nich zjistit vše užitečné. Zkušenosti se životem zde shrnují zhruba do dvou vět. Když budeme pracovat, budeme se mít skvěle. Pokud ne, nebudeme se mít skvěle. Jsou tady i tací, co pracují šestnáct hodin denně. To je nechutná cifra. Naše pracovní doba by se měla pohybovat v rozmezí deseti až dvanácti hodin denně. Pracovní tempo tu je jižní, tedy žádná křeč. Celý den doma mne stojí spousta nervů a pomalu propadám depresi ze samoty. Myslím na rodiče a přátele, je mi hrozně. Už aby byli kluci doma. Nebo sednu na letadlo a šup zpátky. Konečně je slyším. Smějí se a vyprávějí, jak bylo první den v práci. Šéfové jsou prý hodní a moc je nehoní. Dostali firemní tričko a deodorant proti zápachu, aby nerušili hosty svou tělesnou přítomností. Je osm hodin večer a my stále nemáme slibovaný automobil. Hádáme, jak se zítra dostaneme do práce. Voláme tedy supervisory, slibuje, že nejdéle zítra ráno auto bude a že se již vlastními silami do práce dostaneme. Tak to bude úplně ou kchej. Ale až zítra ráno, až to auto uvidíme. Nebo ještě lépe, až v něm budeme sedět.

dostat do ruky, proměním ho snad v antihmotu. Ale nálada se rychle lepší, když už nejsem sám na ulici. A během těch pěti hodin jsem myslel snad na všechno na světě. Hezky jsem si zameditoval a myšlenkami jsem se vrátil domů k rodině, přátelům a dívkám. Kluci jsou ale spokojeni a já snad budu také. Doma podrobně zkoumáme auto. Že je to volvo, nám došlo již ráno, dále jsme našli centrální zámek, motor (asi dobrý), palubní desku bez rádia, cigaretový zapalovač. Střešní okno v létě pomůže vyhnat vedro, barva vozu je bordó, espézetka „á nula sedm broskvev á vé er a nápis sunshine state Florida“. Vpředu značka není, tam si můžeme dát, jakou chceme. Jdu si přečíst jméno naší ulice a číslo domu. Je to 69 Masters Drive. Teď už to nezapomenu. Po večeři jedeme do Wal-Martu pro spacáky, boty a polštáře. Potom do Food way pro jídlo. To je místní obchod s potravinami. Je velmi levný. Nakupují tady černoši i běloši a za pět nebo šest dolarů zde lze nakoupit jídlo na dva dny. Ve městě se ještě neorientujeme, ale to snad přijde.

sobota 5. 2. 2000 ...

Ranní toaleta a snídaně se v podstatě nemění, opakovaně popisovat všechny tyto rituály je asi zbytečné. Jdu zavolat tomu našemu superchlapovi, že bych chtěl přeradit ke klukům na Ramadu, abychom pracovali pohromadě, nemuseli jezdit navíc jízdu se mnou do práce. Odpadly by nám starosti, jak se domluvíme, kdy kdo končí, když zatím nemáme telefon, a vůbec celkem by to byla pohoda. Také se tam „u nich“ pracuje o mnoho déle a já bych si více vydělal. Kluci mne vyhodili před hotelem, píchám si v 9.18. Manažerka mne pro dnešek přiděluje do prádelny (pro změnu ☺). Budu dělat s chlápem, co se jmenuje Kcha Kcha, a je to čistokrevný tlustý Ind. Navíc je to tupec. Anglicky zná asi sto slov a ta pořád opakuje. Nejvíce se mu líbí slovo ručník. To opakuje pravidelně buď v souvislosti s ručníky, nebo i jen tak. Ještě umí: čistý, suchý, mokrý, špinavý, pračka, sušička, minuta a k tomu několik číslovek. Taky umí slovo boss, cigareta a pozor. Stále koulí očima a pozoruje, zda nedělám něco špatně. Pokud ano, zařve „ručník“ a jde to po mně opravit. Na svou dovednost prádelního mistra je neobyčejně hrdý. Jdu tedy radši na pokoje posbírat špinavé prádlo a vzápětí mne na jedné toaletě, nikoliv nepřijemně, překvapuje čtyřdolarový tuzér. To je hezké. Kcha Kcha by byl neobyčejně našťavaný, kdyby to viděl. V hotelu pracují tři české dívky. Dvě jsou z Kroměříže a jedna z Prahy. Jsou celkem sympatické, ale jsou stále v práci. Končí asi o půlnoci a to my chodíme už spát, takže

s nimi nic moc nebude. Můžeme si alespoň popovídat. Taky se tu občas mihne pohledná Američanka Nancy. Je to asi jediná hezká místní dívka zde, v hotelu Clarion Inn. Bruneta, sto pětadesát centimetrů, pěkná postava, snědá, asi napůl nějaká Španělka nebo Portoričanka. Nezávazně s ní konverzují. Flirt to ale není a ani na něj nemám chuť. Vyslídil mne Kcha Kcha a mele něco o ručnicích. Zjišťuji, že je to dobrý parťák, když jej česky posílám tam, kde končí záda a začínají nohy, a Kcha Kcha se tomu přátelsky směje. Vynikající na našem profesionálním vztahu je fakt, že on nemůže nic nahlásit „výš“, protože mu nikdo zde nerozumí. Tak si můžu v mezích norem dělat skoro, co chci. Končím ve tři a Tereza (ta z Prahy) mne veze domů. Uvařil jsem oběd a píši dopisy klukům, rodičům a holkám. Jeden jsem psal tři dny a má deset listů.

Dnes se pojedeme podívat na moře a pláže. Táhne nás to na místní veřejné rybářské molo. To je taková stavba, co ji známe z filmů. Dvě až tři stovky metrů dlouhá konstrukce. Vstup stojí padesát centů pro procházející se a dva dolary pro rybáře. Na molu je takový automat. Vhodíte dva čtvrtáky, zatáhnete za tu páku a ... držíte noviny. Vstupenky na molo se totiž prodávají uvnitř té boudy, co na ní visí ten oblbovák s novinami ☺. Tvářím se, jako že jsem si chtěl ty noviny koupit a že sem vlastně kvůli nim jedu. Chlap za pultem se mi ale tlemí, je mu to úplně jasné. Blbec. Konečně moře. Neviděl jsem ho snad tři roky. A ta vůně soli, jódu a ryb. Jsem rád, Atlantik je obrovská, nedozírná plocha. Jsme proti tomu živlu úplně nepatrné nic. Vůbec nechápu, jak se ti staří mořeplavci mohli odvážit tam vyplout, vždyť oni vůbec nic nevěděli. A ty lodě. Smekám před nimi v duchu svou čepici. Opravdu. O pobřeží se rozbíjejí vlny a já se těším, až si budu moci vyzkoušet surfování. Nadšení jsme všichni, Radek vidí moře poprvé. Chodí do vody v botách, sbírá mušle a vůbec se chová jako blázen. Jdeme zpátky. Řídím auto a přemýšlím o tom, že bychom mu měli dát jméno. Třeba Jantar. Nebo Vilém. To oceán mi pohnul srdcem. Je to mocný zdroj inspirace a citu. Běs, láska, život, čas, vesmír. Oceán je všechno. I kluci. I já. Rodina, kamarádi, žena. Je nekonečný. I oni to tak jistě cítí, jenže to neřeknou. Doma z nás nostalgická nálada padá, a tak se jdeme najíst. Hrajeme karty, povídáme si a odpočíváme. Jdeme brzo spát, zítra je neděle a to bude práce jako o vánocích. Musíme se vyspat.

neděle 6. 2. 2000 ...

Tak se to potvrdilo. Víkendy jsou opravdu nejhektičtější část týdne.

Pohled na pavilon B hotelu

Ramada na State Road 16

Continental breakfast

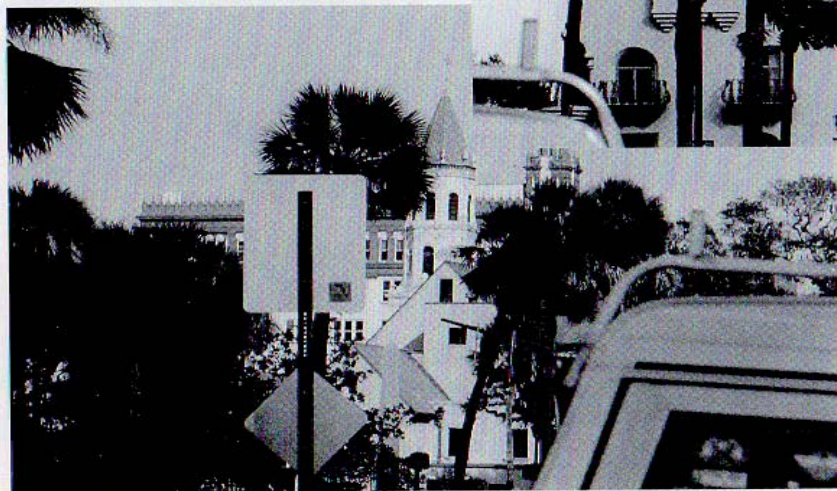
Vzácné chvílky luxusní pohody u hotelového bazénu

69 Masters Drive – náš domov

Centrum St. Augustine

Pohádkové siluety – zde všední realita

Bank of America

Bank of America, N.A.
Regional Center
P.O. Box 31019
Tampa, FL 33631-3019

Page 1 of 2
Statement Period
05/08/00 through 05/24/00
Number of checks enclosed: 0
B 16 0 A 16 0054215
Account Number: 0031 4531 9191

DAVID S. COUPERFIELD
69 MASTERS DR
SAINT AUGUSTINE, FL 32095-3170

Customer Service Information

For additional information or service, you may call:
1.800.299.BANK Telephone Banking
1.800.288.4408 TDD Hearing Impaired
1.800.688.6086 En Español

Or you may write to:
Bank of America, N.A.
P.O. Box 25118
Tampa, Florida 33622-5118

Regular Checking
DAVID S. COUPERFIELD

Your Account at a Glance

Account Number 0034 4531 9191
Beginning Balance on 05-08-00 \$ 0.00
Deposits and Other Additions + 460.00
ATM and Debit Card Subtractions - 141.41
Ending Balance on 05-24-00 \$ 318.59

Date Posted	Amount(\$)
05-08	120.00 +
05-15	340.00 +
05-22	39.46-
05-22	101.95-

Date

Date Balance

Buyer agrees to pay Texaco Refining and Marketing Inc. or assignee for this purchase in accordance with Texaco's payment terms, the prior disclosure of which is acknowledged. Purchases made on credit/debit cards not issued by Texaco are subject to the terms and conditions of the applicable governing Visa cards.

PLEASE RETAIN THIS COPY TO VERIFY BILLING.

4356 4300 3006 0082 Visa	05/23/00	101.974
DAVID S. COUPERFIELD		24 110 407140
DRINKER		INV # 0653634
2500 SR-1A		
ST AUGUSTINE FL 32092	AUTH # 0605254-0	
ITEM QTY PRICE AMOUNT		
CIG 1 3.49 3.49		
FOOD 1 1.49 1.49		
TOTAL \$	TAX	5.19

CUSTOMER COPY

Výše - platební karta
VISA od Bank of America.
Dole - Florida ID Card - občanka

Kopie dokladu o zaplacení kartou u benzinky

www.bankofamerica.com
953-38648 12-1998

REGULAR CHECKING
ACCOUNT 008 445 31 9191

06/02/00

CURRENT BALANCE \$209.49

LAST 5 CHECKS AND WITHDRAWALS

DATE POSTED	AMOUNT	TRANSACTION
05/30	-50.58	CHECKCARD 0533 WM SUPERCENTER ST AUGUSTINE FL 32226390150360213287302
05/30	-29.38	CHECKCARD 0533 WM SUPERCENTER ST AUGUSTINE FL 32226390147360154034749
05/30	-9.86	CHECKCARD 0533 TEXACO INC 24110607168 ST AUGUSTINE FL 32087590150353847100467
05/31	-771.49	CHECKCARD 0530 BEST BUY 003944309 JACKSONVILLE FL 32399000151295110939944
06/01	-110.00	CHECKCARD 0530 AIRTRAN 3327009951613 ST AUGUSTINE FL 24717050152581520436902

www.bankofamerica.com
953-38648 12-1998

LAST 5 DEPOSITS AND ADDITIONS

DATE	AMOUNT	TRANSACTION
05/25	900.00	BKOFAMERICA ATM 05/24 #000006825 DEPOSIT PONCE LEON BLVD. ST AUGUSTINE FL

NO OTHER CREDITS SINCE YOUR LAST ACCOUNT STATEMENT ON 05/24/00

FOR ADDITIONAL INFORMATION OR SERVICE, YOU MAY CALL:
1-800-299-2265 TELEPHONE BANKING
1-800-288-4408 SPEECH OR HEARING IMPAIRED -- TDD

THANK YOU FOR BANKING WITH US

Bank of America

Bank of America

Bankovní výpis z bankomatu ATM – u nás dosud neznámá vymoženost

Page 1

DAVID S COUPERFIELD
Account Number: 904 823-1419 434 0564
Bill Period Date: May 20, 2000

CURRENT CHARGES DUE BEFORE	AMOUNT OF LAST BILL	LESS PAYMENTS	ADJUSTMENTS	CURRENT CHARGES	TOTAL AMOUNT DUE
Jun 11	\$15.17	\$15.17	\$0.00	\$15.17	\$15.17

Important Notice(s)

Late Charge Reminder: A \$1.50 additional charge will apply to any unpaid balance as of Jun 20. If you incur a Late Payment Charge, an additional interest charge of 1.5% will also be applied to any unpaid balance.

Nonpayment of Regulated Charges may result in discontinuance of service. Failure to pay unregulated and certain other charges, all of which are identified by ** on your bill, will not result in an interruption of local service. The amount of Regulated Charges may be obtained by calling 780-2355.

(continued on page 2) ▶

Účet za telefon firmy Bellsouth. Měsíční neomezené místní služby za \$ 15,17
Američané by se měli nad sebou zamyslet, Český Telecom zná svou cenu!

Detailed Statement of Charges
Monthly Local Service Charges (continued)

<u>Basic Services (continued)</u>	<u>Quantity</u>	<u>Amount</u>
3. Emergency 911 Charge. This charge is billed on behalf of St Johns County.	1 ... **	.50
4. FCC Charge for Network Access	1 ...	3.50
5. Telecommunications Access System Act Surcharge	1 ... **	.09
Total Basic Services		12.84
Total Monthly Local Service Charges		12.84

Other Charges and Credits

	<u>Amount</u>
Work Completed On Mar 17, 2000	
Charge for new service (03/18/00 - 03/19/00)	
6. FCC Local Number Portability Line Charge - Line (\$0.35/mo)	.02
7. Residential Line (\$8.40/mo)	.56
8. FCC Charge for Network Access (\$3.50/mo)	.23
You have elected not to choose a local toll carrier for 823-1419	
You have elected not to choose an InterLATA Long Distance Carrier for 823-1419	
9. Charge for service connected - first line	40.00
Work Completed On Mar 20, 2000	
10. Charge for No Presubscribed Interexchange Carrier for 823-1419	1.04
Total Other Charges and Credits	41.85

Taxes

<u>Taxes on Regulated Services</u>	<u>Amount</u>
11. Federal Tax	.44
12. Florida Gross Receipts Surcharge	.22
13. City Tax	.64

**** Unregulated Charge**

 Visit us on the Internet: www.bellsouth.com

AC E010832

(continued) ▶

Bellsouth účtuje za zavedení linky necelou polovinu sazby ČT - \$ 40,00

www.bankofamerica.com
 800-368-1388

FOR CUSTOMER SERVICE CALL 1-800-299-2265

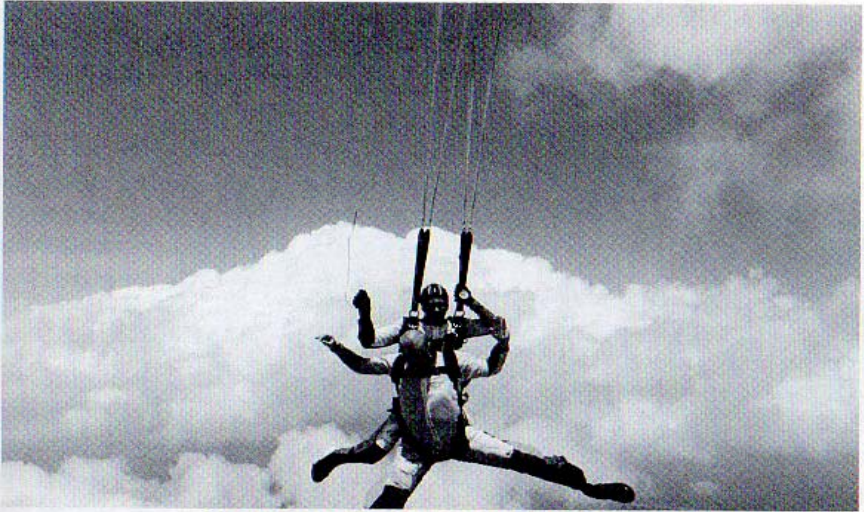
LET'S TALK ABOUT YOUR ACCOUNTS.
 BANK OF AMERICA, N.A. MEMBER FDIC

06/02/00 19:38 *ST. AUGUSTINE BC ST AUGUSTINE FL
 CHECKING WITHDRAWAL \$50.00 FROM PRIMARY
 BALANCE \$148.49

SFL0699 XXXXXXXX092 SER. NO. 1885

Bank of America

**Běžná účtenka
z běžného bankomatu**

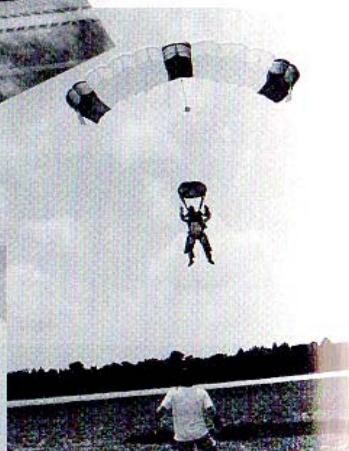

Skydiving na letišti v Daytona Beach – skvělé dobrodružství

Letí 140 mil za hodinu a ještě při tom fotí. Šikovní holka.

Málem mne z toho letadla nedostali

Posledních pár metrů

*Na zemi. Žaludek se uklidnil
hned, nohy a ruce až po
několika hodinách.*

Pracujeme poprvé celý den. Skončil jsem před šestou hodinou a potom dvě hodiny čekal na kluky, až pro mne přijedou. Jako obvykle jsem byl již správně naštvaný dlouhým čekáním. Zoufalý a otrávený jsem se cestou necestou vydal pěšky domů. U „Meka“ jsem uviděl taxikáře, jak si kupuje večeři, a ukecal jsem ho, aby mne domů hodil. Bylo to fajn a stálo to dvě padesát. Koupil jsem si k večeři fazole za devadesát centů, slaninu, kečup a chléb. Stálo to šest dolarů. Celý balík peněz, ale je to alespoň na tři dny. Michal studuje letáček s pozvánkou na krokodýlí farmu. Karel informace upřesňuje. Farma je prý opravdu hezká, spousta atrakcí, krokodýli a aligátoři, želvy, hadi, ptáci, opice a mnoho dalších krásných zvířátek. Slibujeme si, že se tam zajedeme podívat. Karel a Radek jedou spolu na projížďku po restauracích. Nevím, jak budou řídit, za alkohol za volantem jsou velmi přísné postihy. Ty jsou tady ale vlastně za všechno. Za tisíc babek ... Snad je ve vězení neznásilní homosexuální černoši. My jdeme spát, ráno brzy vstáváme. Michal má být v osm hodin na place. Fajn.

pondělí 7. 2. 2000 ...

Dnes jsme změnili modus operandi našeho nástupu do práce. Kluky vozím do zaměstnání já, potom se vrátím pro čtveřici Maďarů, odvezu je zpátky ke klukům do hotelu a potom pojedou do práce sám. Končím totiž nejdřív a potom pravidelně čekám na ně nebo na někoho, kdo mne odveze domů. Takže teď budou čekat oni na mne nebo se domluvíme, kdy pro ně přijedu. Až skončím v práci, stavím se u nich a dohodneme se na hodině H. Bude to sice stát o něco víc peněz za benzín, ale Maďaři to zaplatí, tak o co jde. Stejně to nebude na dlouho, v neděli bych měl nastoupit do stejného hotelu jako Radek a Michal, takže tím tyto problémy odpadnou. Budeme dělat všichni na stejném místě a končit budeme společně. Práce je poměrně stereotypní, nic zvláštního se neděje kromě toho, že nám docházejí peníze. Už aby byla nějaká ta výplata. Radek s Karlem jsou každý večer venku a množí své mimopracovní dojmy. Já na to nemám peníze, takže se připojím, až dostanu první šek ☺.

úterý 8. 2. 2000 ...

Budíme se jako vždy asi v sedm hodin. Zvykám si těžko, normálně jsem doma vstával někdy mezi devátou a desátou hodinou. Ale když to jinak nejde, tak se to dá vydržet i v sedm. Uděláme si rychlou snídani a svačinu a jedeme. Hodím kluky do práce, stavím se pro Maďary,

odvezu je a jedu makat. Dneska jsem poprosil Sue, naši generální manažerku, jestli by mi nedala v deset hodin padesát minut volno. Potřeboval bych si poslat nějakou poštu přes Internet domů a u nás v Čechách je zrovna ideální doba. Asi tak čtyři hodiny odpoledne. Jedu do veřejné knihovny a zapisuji se do pořadí. Todd, místní boss přes Internet, mne volá asi za deset minut k počítači číslo osm. Mám třicet minut, nalogoval jsem se na stránku s veřejnou bezplatnou SMS bránou pro všechny mobilní telefony u nás doma. Poslal jsem potřebné vzkazy, na odpovědi si ale asi nestihnu počkat. V duchu si přísahám, že hned po výplatě musím zajistit připojení telefonní linky u nás doma a vykoumat nějaké internetování. Za dvacet dolarů měsíčně je to více než snesitelné a mohu tam viset třeba stále. Už se těším na „konekšn“ s přáteli a rodinou. Zpátky do práce jsem dorazil snad na jednu minutu přesně. Sue je v klidu. Kcha Kcha se diví, kde jsem byl. Snažím se mu vysvětlit, že jsem byl na Internetu, ale nechápe to slovo. Neví, co to je. Tak ho alespoň uklidňuji cílenou konverzací. Zeptal jsem se ho na Rádžíva Gándhího, Indiru Gándhiovou, Gangu, náboženství, krávy, Kabira Bediho a potom jsem ho poprosil, aby mi zazpíval nějakou indickou písničku. Asi deset minut nechápal, co po něm chci, ale nakonec se dovtípil. Stydí se, ale zpívá. Je to děs. Dlouho jsem neslyšel nikoho takhle hrozně zpívat. Je to něco mezi krákáním, kašláním a voláním o pomoc. Nechápu význam toho zpěvu a už ho radši nepřemlouvám. Pracuji dnes výjimečně v prádelně. Je tu neuvěřitelný bordel. Kcha Kcha je prase. Dávám se do práce a za dvě hodiny je to tu k nepoznání. Všechno má své místo, přehled, řád. Pochvala od Nancy mne nemine. Cestou z práce kupuji fazole, slaninu, kečup a chleba. Šest babek. Ale je to tak na tři dny ☺. Fajn.

středa 9. 2. 2000 ...

Dnes mi definitivně došly peníze. Nevím, co budu jíst a pít. Mám sice fazolí, slaniny a kečupu tak na týden, ale kdo to má pořád žrát, že. Kluci jsou v práci a já tam zrovna jedu. Vyhlídky jsou neradostné. Asi v jedenáct hodin objevuji v jednom hotelovém pokoji zapomenutý tip (tuzér). Housekeeper si ho nevzal, protože ležel na míse od toalety a z pokoje nebyl vidět. Čtyři dolary. Ty tedy přišly v pravou chvíli. Jeden dolar investuji do pití. Koupil jsem si ledový čaj a nabírám si velkou mísu ledu. Dávám si do plastového kelímku polovinu ledu a polovinu nápoje. Piji pomalu, velmi pomalu. Vydrželo mi to skoro dvě hodiny. Jsem dopoledne v prádelně. Přišla mne navštívit generální manažerka hotelu a řve radostí nad tím pořádkem, co jsem udělal

včera. Mám u ní očko. Stejně to je fuk, protože nejdéle po neděli to tu balím. Aspoň na mne budou mít pěknou vzpomínku. Po snídani ale není v žaludku už ani památky a konec pracovní doby je ještě v nedohlednu. Trpím. Zrovna nesu koblihy hostům do konferenčního sálu. Přemýšlím, jestli jsou na počet. Pokušení tu je, ale nakonec vítězí strach a nezakusuji se do nich. Na schodech jsem si to ale rozmyslel. Koblihy, co jsem nesl do přízemí, totiž evidentně na počet nebyly, tak jsem si v mezaninu na schodech tři nacpal rychle do pusy a žvýkám. Než jsem došel nahoru, poslední kousky těsta mizí v žaludku. Říkám si dost, to bych taky nemusel donést nic. Tak to by bylo, ještě se alespoň domlouvám s housekeeperkou Monikou z Čech, že si na „checkoutu“ (na opuštěném pokoji) uvaříme kafe a na chvilku se tam zašijeme. Právě jsem přišel na výhodu včerejšího uklízacího běsnění. Manažerka se teď domnívá, že pracuji, i když nemusím, a tak se po mně nijak neshání. Samozřejmě že se plete. Ale takhle se můžu zašít třeba na půl hodiny a ona si myslí, že někde tvořím hotelové hodnoty. Všechno je tedy k něčemu dobré. Monika je asi tak jednadvacetiletá blondýnka z Moravy a je docela fajn. Aspoň si mám s kým popovídat a svěřit se s depresi a problémy. Tak pijeme kávu, tlacháme a smějeme se. Anebo se taky nesmějeme. To podle toho, na co nebo koho přijde řeč. Dostávám dobrý tip na večer. Nějaká restaurace v centru města, kde se každé úterý scházejí muzikanti a hrají živou hudbu. Jo, to bych si dal. Zrovna včera jsem se koukal v bazaru na kytary. Svěřuji se, že bych šel, ale nejsou peníze. Monika si stěžuje, že je škoda, že jdu pryč. Prý nebude sranda. Jo holka, to je těžký. Nešel bych, kdybych nemusel. Jenže stejně myslím na úplně jinou blondýnku. A třeba se to i ...*

čtvrtek 10. 2. 2000 ...

V práci je všechno v pohodě. Přišla Nancy a zírá na pořádek. Brada se jí třese a ptá se, kdo to spáchal. Hrdě se tluču v hrud' a Kcha Kcha závidí. Další pochvala, a já se jdu flákat na sluneční stranu hotelu za šest dolarů. Manažerka má dneska volno, tak se flákáme všichni, jak to jde. Kcha Kcha se fláká taky a schovává se mezi tanky s plynem. Trnu. Děsím se. Šílím. Studený pot mi vyrazí na krku a teče po páteři dolů. Kcha Kcha chodí mezi ty tanky kouřit. To snad ani není možné. Nejsem zbabělec, ale barvitě si představuji, jak se celá prádelna i s polovinou hotelu, a hlavně se mnou, prolétne po okolí. Nedá mi to a opatrně se mu snažím vysvětlit, co se může stát. On snad vůbec nic neví o propan-butanu smíšeném se vzdušným kyslíkem, otevřeném

*Milému čtenáři mohu prozradit, že se to tehdy ne ...

ohni, explozi, teplotě, tlakové vlně a křehkosti lidského těla. Ale já ano. Už jednou jsem si to zažil na vlastní kůži a docela mi to stačilo. Hlavně neopakovat. Kcha Kcha to neochotně típnul a uražen mizí v prádelně. Uff. Slibuji sám sobě, že to tady dneska balím a už mě tu nikdo neudrží ani párem volů. Ani Monika. Zavolám supervisorovi a děj se vůle tvá. Zbytek dne je jako vždycky. Jedu domů, s Karlem do knihovny poslat nějaké maily, on tam ještě nebyl. Potom pro kluky a domů. Odpoledne se stavuje supervisor Trochta. Zítra mohu nastoupit s kluky na druhý hotel. Přestup je zařízen. Tak vida, ani to nebolelo. Výbuchy se budou konat už beze mne. Půjdeme ven. Najíst, umýt a jedeme se podívat na novou pláž a do města. Pláž je celá pokrytá mušlemi vyplavenými mořem. Je to romantický kout. Už se těším, až se začneme koupat. Koupím si v bazaru surfové prkno a naučím se na tom nesmyslu jezdit. Podmínky jsou tu na to skvělé. Chechtáme se celý večer vtipům.

pátek 11. 2. 2000 ...

Dnes jsem s ostatními kluky nastoupil do práce do hotelu Ramada. Tedy s Radkem a Michalem. Vlítl jsem do recepce hotelu a natrefil přímo na generálního manažera Luka A. Muselmannu. S profesionálně zdvořilým výrazem mne chtěl ubytovat. Rychle jsem mu vysvětlil, že jsem jeho nový pracant od supervisoru Roberta. Byl úplně nadšen. Luke je vlastně pořád nadšen. Stal jsem se tedy dalším housekeeperem z našeho týmu. Je to docela normální práce. V podstatě něco jako pokojská, ale to už jsem říkal. Musím uklidit pokoj po hostech, co jej opustili. Celý den jsem se učil povelkat postele, stlát, luxovat, připravovat ručníky a toaletní potřeby. Radek Brumlík (zapsal Radek Brumlík). Můj spolubydlící v St. Augustinu na 69 Masters Drive. Je to blázen. Je mu jedenadvacet let, pochází z Přerova a dneska se nechal ostříhat skoro dohola. Vypadá jako školák, a dokonce se tak i chová ☺. Svoje jméno napsal do tohoto záznamu sám a má z toho velikou radost. Teď už tedy umí pracovat i s osobním počítačem.

sobota 12. 2. 2000 ...

Je to pohoda, když nastupujeme do práce všichni dohromady. Jenom se musíme zastavit pro Maďary a dovézt je na náš hotel. Potom si píchne a jdeme na to. Snažím se vypořádat, co jsou moji noví kolegové zač. Náš hlavní šéf, generální manažer hotelu, je Luke A. Muselmann. Je to asi třicetiletý klasik pohodového vzezření a chování. Je s ním sranda, nenadává, chová se k nám dobře, pořád

se ptá, jak se máme. Naše práce se mu zdá stále very good. S Lukem se dá na všem dohodnout. Luke nemá přezdívku a to hovoří za vše. Naše přímá nadřízená je Pat. To je černoška s jizvou na čele. Nosí čepici a velké náušnice. Dobře se s ní povídá, když si dává pozor, aby mluvila zřetelně. Jinak ji musím stopnout a poprosit, aby mluvila pomaleji. Kluci jí dali přezdívku Černá ruka a musím uznat, že to opravdu sedí. Má skutečně černé ruce. Je trochu hrr a občas se nás snaží překvapit, jak nic neděláme. U mne se jí to podařilo hned první den. Zazdil jsem to hláškou, že čekám na finiš svého kolegy. Moc ji to neuspokojilo, ale dala pokoj. Máme také tým spolupracovníků. Jsou černí i bílí. Černošky u nás dělají tři. Černá noha, Ovčí babička a Maradona. To je paní, co vypadá skoro stejně jako Diego Armando Maradona po léčení drogové závislosti. Dále jsou zde s námi tři bělošky a jeden duhový hermafrodit v prádelně. To je napůl žena, napůl pračka. Hlavu má jako člověk a tělo jako ždímačka. Barvy má různé. Její věk je neodhadnutelný, ale předpokládáme, že se narodila stejně jako my v tomto století. Černé i bílé housekeeperky se s námi moc nebaví. Asi proto, že mají méně tuzérů nebo jim vadí naše opěvovaná pracovitost. Ale když je potřeba, jsou také ou kchej a družně pokonverzují. Trochu. Jinak jsou v hotelu rádi, že nás mají. Nikdo není ochoten pracovat tak dlouho jako my, a tak na nás stále zbývá nějaká práce. Děláme od osmi a natáhne se to někdy i do deseti hodin večer. Jako třeba dnes. Stihli jsme tak akorát zajet do prádelny se špínou k vyprání. Do postele jsme se dostali z posledních sil a potom již nic nevíme.

neděle 13. 2. 2000 ...

Pracovní den jako každý jiný. Jenom delší. Víkendy zde znamenají nejvíce práce, a tak jsme v hotelu zase do půl desáté. Dostaneme ale také více „tipů“, takže si můžeme zajít zadarmo třeba na dobrý oběd. Na kuřata do KFC. Za sedm dolarů vám dají jídla jako pro rotu vojáků. A dobré, moc dobré. Žádné hamburgry. Po obědě se pokoušíme od místních lidí zjistit, jak je to s mobilními telefony, kde se zde dají koupit, zda existují bazary s GSM telefony atd.. Dostali jsme pár tipů, tak si někdy zkrátíme směnu a pojedeme to omrknout. Jinak se nic významného neděje. Stále se otepluje a my se potíme v dlouhých kalhotách. Budeme si muset dovolit Lukovi, abychom mohli chodit v šortkách. Jinak bychom se asi zbláznili. A to je únor. Co budeme dělat, až bude květen nebo červen, nikdo neví. Asi si to budeme házet. Obzvláště já. Mou pracovní náplní je přes den svlékání postelí

a svoz prádla do prádelny. Chodím teď hodně venku a po schodech z přízemí do patra. Potím se jako vepř. Navíc mám citlivé oči na sluníčko, takže musím nosit brýle. Vypadám sice, jako kdyby mi to tam patřilo, ale to se nedá nic dělat, je to nezbytné. Nepohodlné na tom je, že je musím odkládat při každém vstupu do pokoje, a to je velmi často. Brýle nasadit, přejít plac, v pokoji je sundat, abych viděl na ten bordel, posbírat to a potom je zase nasadit, než vylezu. Začínáme se opalovat v obličejí. Sluníčko je fajn, ale máme ho za ten den plné zuby. Kvitujeme s povděkem, když zaleze. Přemýšlíme, jak to budeme dělat, když pojedeme na pláž. Buď tam budeme chodit jenom v noci, což má také své kouzlo, nebo si budeme házet korunou, kdo kdy bude mít volno. Všem třem nám ho nedají ani náhodou. Neměl by kdo dělat. Zatím to necháváme koňovi, ale budeme na tom pracovat. Totéž se týká i baru, posilovny, kina, hospody, diskotéky, prostě všeho. Luke je ale docela dobrý chlap, tak se snad nějak dohodneme.

pondělí 14. 2. 2000 – Valentine's day, déšť a had ...

Dnes má volno Michal. Odveze nás do práce a potom si bude lebedit doma. Jakmile jsme opustili haus, všichni nás zastavují a přejí nám „have a nice Valentine's day“. Svatý Valentýn, svátek všech zamilovaných, zde má dlouholetou tradici a je to monumentální nástroj show-businessu. Dnes tím žijí všichni a to není nic na naše rozteskněná srdce. Povídáme si cestou do práce a všichni tři myslíme na naše lásky doma. Michal se potom kasá, jak se doma prospí, pojedje se někam podívat a tak. V noci muselo asi pršet a ani teď to nevypadá na sluníčko. A opravdu, za chvíli se spouští déšť. První déšť na tomto kontinentu, který jsme zažili. Teplý a vydatný. Vítr bičuje proudy vody a ty nás pronásledují i pod střechou. Práce nám nejde od ruky, ale nikdo nás pravděpodobně nepřijde kontrolovat. Všichni zalezli a čekají, až to přejde. Přeháňky jsou tak půlhodinové, potom se vždycky vyčásí a sluníčko začne vysoušet kaluže. Zkousím volat domů, ale bere to jenom záznamník. Pokud to položím, tak přijdu skoro o celou pětidolarovou kartu. Tak alespoň nechávám vzkaz a doufám, že příště to někdo zvedne. Odpoledne jsem o tom složil písničku. Je ale moc smutná, tak tu není. Po obědě jsem zažil zajímavý zážitek při sběru prádla v pavilónu CB. Z ventilační mřížky pokoje sto třicet osm na mne kouká hadí hlava. Jak jsem se přiblížil s vozíkem, schoval se plaz dovnitř klimatizační jednotky. Chvilí o tom přemýšlím, potom to jdu ohlásit Pet. Ta je z toho jaksepatří mimo a jde to sdělit

Lukovi. Ptají se mne, jestli to opravdu byl had. Rezolutně, kategoricky to potvrzuji a přidávám informaci, že jsem několik let choval doma hady a jednoznačně je poznám. Dokonce i způsob ukrytí a reflexy jsou typicky hadí. Jenom nevím, co to může být za bestii. Podle hlavičky odhaduji velikost tak na dvě stopy, maximálně tak třicet pět palců. Nejvíce tvarem hlavy a zbarvením připomínal malého hroznýše královského, ale ti v této oblasti nežijí. Ostatní obdivují mé znalosti, a tak je mým úkolem mřížku odkrýt a pokusit se o zneškodnění té potvůrky. Nerad bych zvířeti ublížil, ale nenechám se zase uštknout nějakou neidentifikovatelnou potvorou. Otevřel jsem ventilační mříž a vidím, že nic nevidím. Vůbec mne to nepřekvapuje. Malý had se schová kamkoliv. Chvilí to zkouším v různých rozích a zákoutích, ale jednotka je příliš členitá. Nelze zde nic najít. Doporučuji použít rozprašovač a alkohol. Tím by se možná podařilo hada vyhnat ven. Šéf tento drastický zákrok nepodpořil, prý by to vypadalo moc drasticky a hosté by se tázali, co se děje. Nasazuji mřížku zpět a modlím se za zdraví a život hosta na čísle sto třicet osm. Lepší je přece host mrtvý než přioopilý výparý lihu z klimatizace. Zbytek dne probíhá ale klidně, a ačkoliv jsem několikrát ventilaci kontroloval, zvíře jsem již neobjevil. Radek si zažil zajímavou historku. Vyprávěl mi takovou lechtivou story z minulého týdne a zrovna nešeptal. Když příběh vyvrcholil, upozornil jsem ho, že nad námi je George a Susane, oba Češi. Susane to jistě slyšela. Radek vybíhá ven a chytá se za hlavu. Susane stojí zrovna venku a něco podniká u vozíku. Směju se, až pláču. Doma nám Michal popisuje svůj den volna. Moc se bavil s Jitkou a Pepou. Prý spal a potom radši zmizel. Workoholici se hádali, a tak to doma nebylo k vydržení.

úterý 15. 2. 2000 ...

Dnes má volno Radek. Kromě toho, že jsme jeli autem do práce, jeho den volna probíhal stejně jako včera Michalův. Radek šel pěšky na nákup a lidi se prý na něj dívali divně. Asi neviděli nikoho jít pěšky s taškami jídla. Michal a já jsme dřeli i za něj a stihli jsme to tak tak. V pět jsme si šli píchnout a dohodli se, že se pojedeme podívat po tom telefonu. Podáváme hlášení Lukovi a on nám podává lístek s dalšími deseti pokoji k udělení. Takže si zase pícháme a jdeme dělat. Končíme v půl desáté a máme toho dost. Jdeme spát a necháváme si něco hezkého zdát.

středa 16. 2. 2000 – první šek ...

Dneska zase v plné parádě. Stavili jsme se pro Maďary jako každé ráno a vezeme je do práce. Jako každé ráno se jim musíme smát. Ta jejich řeč, plná samohlásek, a navíc ksicht toho jejich maskota. Nemůžeme se prostě udržet. Okamžitě z toho máme skvělou náladu. Přemýšlím, kdy budu mít volno já. V hotelové prádelně na rozpisu volna na tento týden je u mého jména samé w-work. Tak nic. Někdy jindy. O práci se asi není nutné zmiňovat, je stále stejná. Sem tam nějaký trapas, jak otevřete dveře pokoje, kde dávno nikdo nemá být, host na vás zírá a jeho přítelkyně se přikrývá ☺.

Ale jinak nic nového. Zaběhnutý tým profesionálů, něco jako Bodie a Doyle. Luke je jako Cowley, a tak to šlape. Doma jsme zjistili, že nám neteče voda. Odpojili nám ji, protože supervisor zapomněl zaplatit účet za vodu. To znamená, že si neuvaříme ani čaj, nevykoupe se a ani si nedojdeme na záchod. Paráda. Dostal jsem šek na devadesát osm dolarů a šedesát pět centů. První výplata za dva dny v hotelu Clarion Inn. Jako první z nás tří nováčků se těším z vydělaných dolarů. Je to skvělé. Zítra zajdu na nákup a pořídím pár potřebných věcí. Přišli jsme na náhradní koupací řešení. Pojedeme se vykoupat na pláž k oceánu. Zvolili jsme Vilano Beach. To je pár mil za ostrovem v St. Augustinu. Je kouzelná, místo písku jsou tu samé mušličky. Malé, větší, po velkém větru a vlnách jako dům, prý i ty obrovské. Ty ale rychle vysbírají prodavači suvenýrů. Ukecal jsem Radka a jdeme se koupat. Jen tak, jak nás Pán stvořil. Lidi tu nejsou, je skoro noc. Vlny bičují břeh a my se do nich opatrně vrháme. Voda je dost studená, ale dá se to v klidu vydržet. Michal nejde, na něj je prý moc studená. Koupeme se asi deset minut a potom šup ven a usušit se. Cítíme se krásně. Jsme vlastně poprvé ve vodě Atlantiku. Sůl v očích a ústech, pach moře, vlna vás vynese až na břeh. V tu chvíli mi nic nechybí. Krása. Doma osprchovat, chvíli hrajeme karty a potom uleháme na lůžka.

čtvrtek 17. 2. 2000 ...

V práci se nic neděje. Tedy kromě práce. Jenom Luke si stěžoval, že páchneme potem. Na to se ale dá dost těžko nějak reagovat. Máme jedno firemní tričko, a to je za chvíli jako prase. Propocené je samozřejmě hned, a tak si bereme, co kdo má. Já mám navíc kožené polobotky, a tak se mi hrozně potí nohy. Jdu tedy dřív z práce a kouknu se po obchodech. Rozhoduji se, že dnes vyměním šek za peníze v bance v centru a pojedu se podívat po mobilním telefonu.
